Nr. 20

19 mei 1962

VERSCHIJNT WEKELIJKS



SJORS van de Rebellenclub

Vragen staat vrij

Riksja

Hans de Boer in Rotterdam heeft iets gelezen over riksja's en hij wil weten wat dat voor karretjes zijn. Wel, Hans, riksja's zijn zeer lichte voertuigjes die meestal door mankracht worden voortbewogen. Ze worden gebruikt in vele steden in Azië en danken hun ontstaan aan een Amerikaanse zendeling die in 1871 in Yokohama (Japan) de eerste ontwierp. Ze worden wel de taxi's van het oosten genoemd.

Maken vissen geluid?

Rita Vromen in Lochem heeft horen vertellen dat vissen geluid kunnen voortbrengen en ze vraagt nu of dat wel waar is. Ja zeker, Rita, vissen kunnen inderdaad geluiden maken, hoor. Dat ze stom zouden zijn en er in de zee een eeuwig stilzwijgen zou heersen, is al gedurende de laatste wereldoorlog met bewijzen ontzenuwd. Amerikaanse geleerden hebben vastgesteld dat talrijke vissoorten geluiden produceren. Bij gebrek aan een strottehoofd ,,praten" de vissen met een geluid, dat ontstaat bij het over elkaar schuiven van de tanden ofwel zij maken geluid met behulp van hun zwemblaas. Het laatste zou je een soort buikspreken kunnen noemen.

Ook weet men al sinds jaren dat vissen de geproduceerde tonen niet alleen met de tastzin opnemen, maar inderdaad ook kunnen horen.

We zijn het er dus over eens dat vissen geluiden maken; helaas kunnen wij ze met het menselijk oor niet horen, dat kan alleen met behulp van bepaalde instrumenten.

Tunnels

Het idee om onder bergen of rivieren een tunnel te bouwen is niet afkomstig van de laatste paar honderd jaar. Al lang voor het begin van onze jaartelling paste men het toe. Bij opgravingen in de stad Ur, eens de hoofdstad van het Babylonische rijk, heeft men verscheidene van die oude tunnelgangen teruggevonden. Zij voerden van het paleis van de koning onder de rivier de Eufraat door naar de tempels van de zonne- en maangod. Van een van die tunnelgedeelten heeft men de maten precies kunnen terugvinden. Hij was drie meter zeventig hoog, had een breedte van ongeveer vier en een halve meter en een lengte van negenhonderd meter. Om de tunnel te bouwen had men de rivier tijdelijk een andere loop gegeven. Toen het bouwwerk klaar was, kon de koning zich vanuit zijn paleis direct naar de tempels begeven zonder de rivier te hoeven oversteken. Ook kende men in die tijd onderaardse gangen, waardoor water stroomde. Over deze kanalen kon men per boot zijn bestemming bereiken. Ook in Ur schijnt er zo'n ondergrondse rivier geweest te zijn, waarop destijds een druk verkeer bestond met gondels en kleine bootjes. Dit alles bewijst wel dat de mensen in de oudheid kundige bouwmeesters waren en dat veel van wat wij modern noemen in die tijd al werd toegepast.



Map en Moppie























De vliegende auto

HIJ VLIEGT...

HIJ RIJDT...

HIJ VAART...

DE VADER VAN DR. BEAKER WERD VERMIST IN HET AMAZONEGEBIED EN DE AUTO WAS NAAR HEM OP ZOEK. OPEENS VERSCHEEN ER EEN MONSTER EN IEMAND GOOIDE EEN HANDGRANAAT OP DE AUTO. MIKE PROBEERDE DE GRANAAT TE VERWIJDEREN.

IK KAN ER NOG NIET BIJ!

MET INSPANNING VAN AL ZIJN KRACHTEN KROOP MIKE VERDER.

MIKE HAD DE AUTO WETEN TE REDDEN, MAAR DOOR DE KRACHT VAN DE ONTPLOFFING VERLOOR HIJ ZIJN EVENWICHT.

DR. BEAKER ZAG HET EN KWAM HEM ONMIDDELLIJK TE HULP.

JK HEB JE!

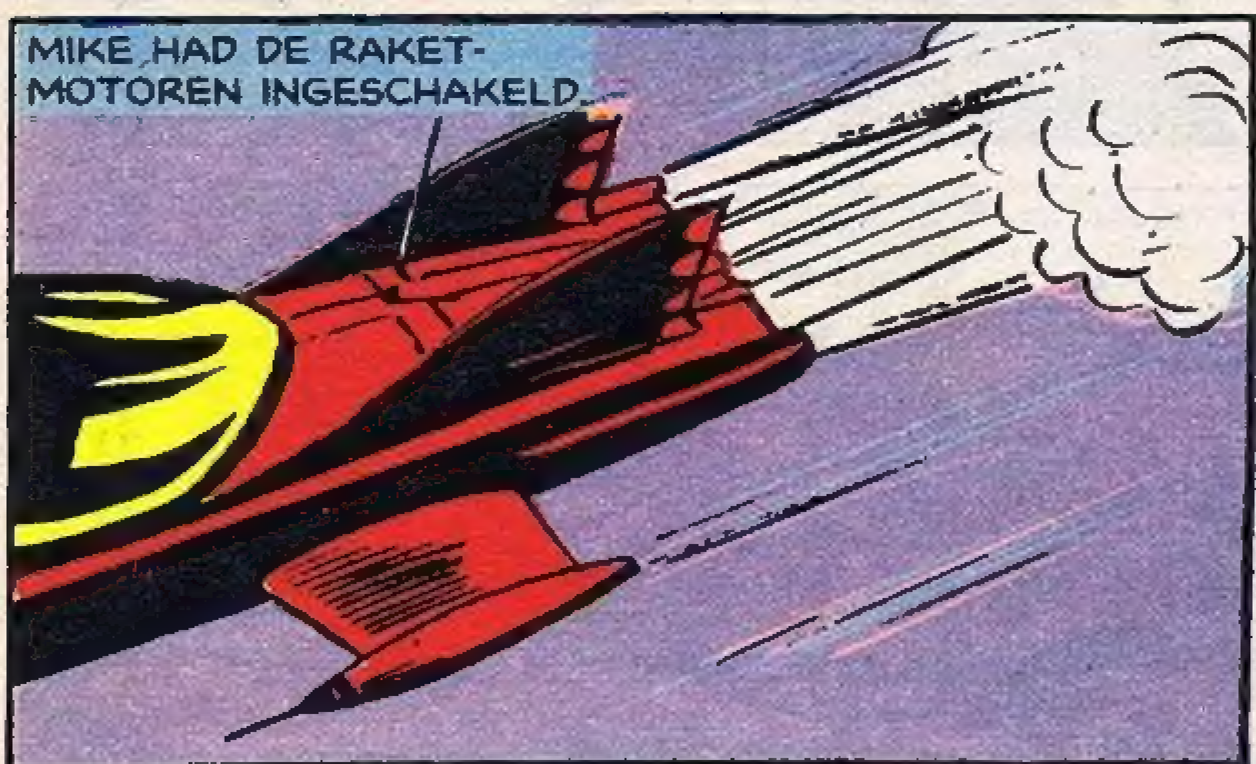

EVEN LATER ZAT MIKE WEER VEILIG IN DE COCKPIT.
DAT WAS MOOI WERK, MIKE!
JA, DAT WAS HET ZEKER!

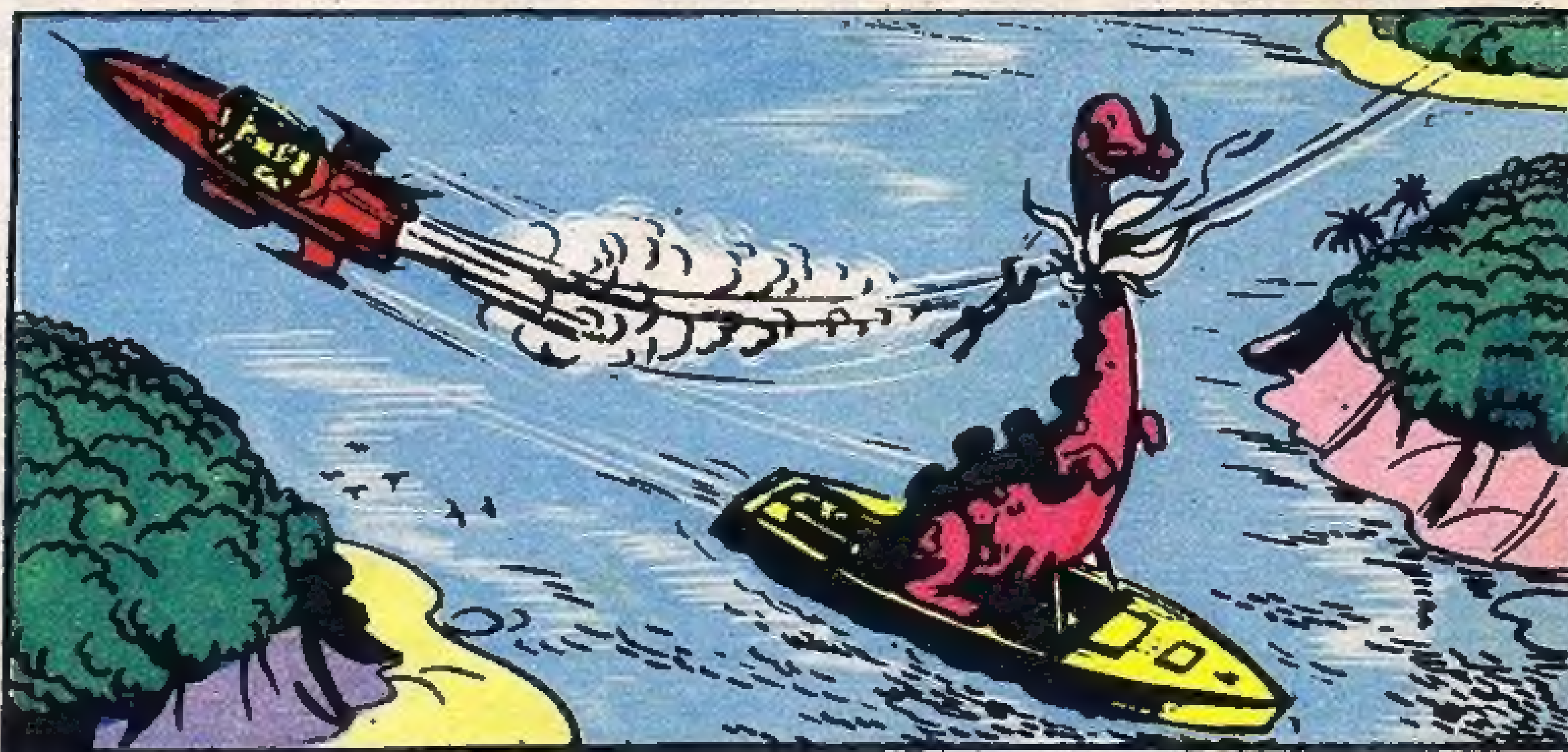

EN NU GA IK VOORGOED MET DAT MONSTER AFREKENEN!

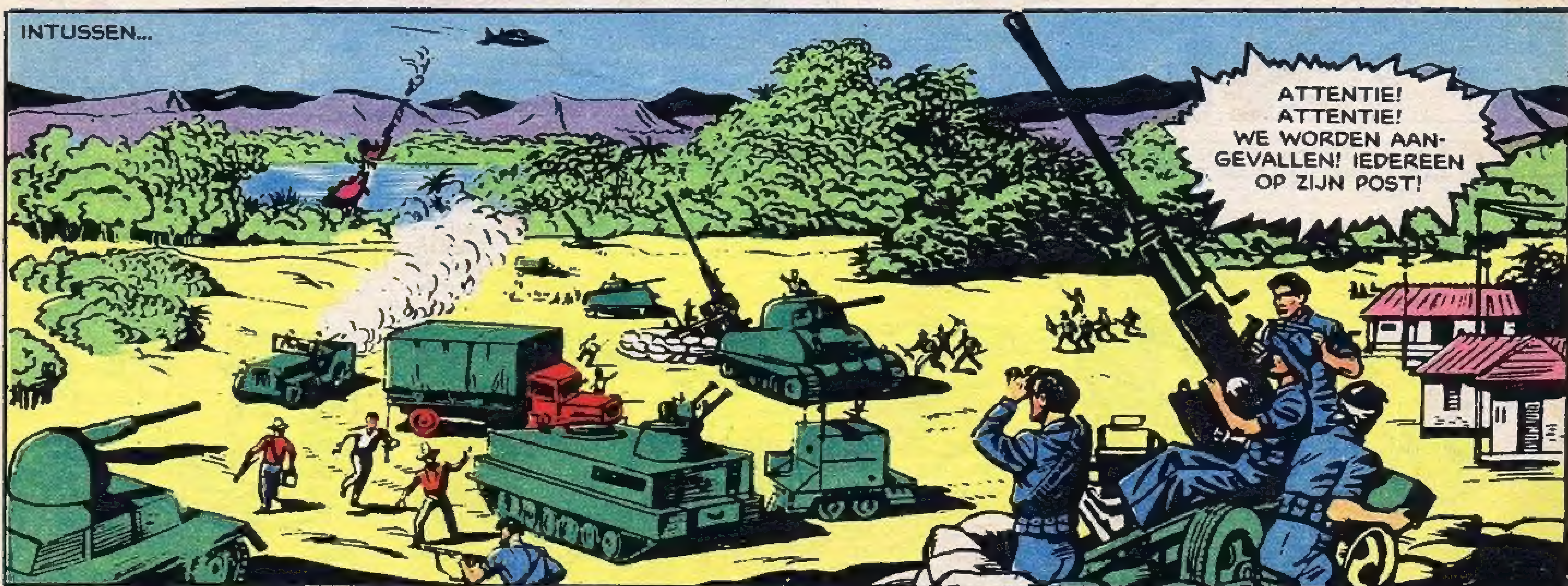

MIKE LIET DE AUTO ZWENKEN EN VLOOG RECHT OP HET MONSTER AF.


SPRING ER MAAR GAUW UIT, MANNETJE, ANDERS ZUL JE EENS WAT BELEVEN!
T-WATTS.




MIKE HAD DE RAKET-MOTOREN INGESCHAKELD...




INTUSSEN...
ATTENTIE! ATTENTIE! WE WORDEN AAN-GEVALLEN! IEDEREEN OP ZIJN POST!

Het raadsel van de Valkenbaai






























LORNA LIEP IN GEDACHTEN VERDER.
HIJ VOND HET NIET PRETTIG DAT IK NAAR HET NIEMANDS-EILAND WILDE. WAAROM NIET?


IN HET DORP HOORDE ZE DAT ZE MOEST WACHTEN OP HAAR FILMPJE.
HET SPIJT ME, ZE ZIJN UITVERKOCHT, MAAR MET DE BUS VAN VIJF UUR KRIJG IK NIEUWE.
DAN KOM IK STRAKS TERUG.
FILMS


TOEN LORNA NAAR HET STRAND LIEP, ZAG ZE EEN BEKENDE GESTALTE.
KIJK, DAAR IS DIE OUDE VISSER. MISSCHIEN MAG IK EENS DOOR ZIJN VERREKIJKER KIJKEN. DAN KAN IK HET EILAND BETER ZIEN!


ABE HERKENDE HAAR DIRECT.
KIJKT U GERUST MAAR EENS, JUFFROUW!
DANK U WEL!


DIT ZAG ZE DOOR DE KIJKER.


DAT IS FRANK; HIJ ROEIT NAAR HET NIEMANDSEILAND! IK MOET ME HAASTEN!


ZE BEDANKTE DE VISSER EN HOLDE NAAR HUIS. ONDERWEG KWAM ZE MARTHA TEGEN.
WAT HEBT U EEN HAAST, JUFFROUW LORNA!
MARTHA, LIGT ER SOMS EEN BOOT BIJ HET HUIS?
JA ZEKER, AAN DE ACHTERKANT!


LORNA VOND DE BOOT SPOEDIG.
IK ZOU HET JAMMER VINDEN ALS FRANK ERBIJ BETROKKEN WAS! MAAR IK ZAL HET UITZOEKEN!


EVEN LATER WAS ZE OP WEG NAAR HET EILAND.
DE VALK


OPEENS HOORDE ZE EEN KLOKKEND GELUID.
DE BOOT BLEEK LEK TE ZIJN.


ONTZET STAARDE LORNA NAAR HET BINNENSTROMENDE WATER.
IK WEET ZEKER DAT DE BOOT EXPRES VERNIELD IS OM TE ZORGEN DAT IK NIET NAAR HET EILAND KON! MAAR IK GA NIET TERUG!


MET HAAR SJAAL STOPTE ZE HET GAT DICHT.
ZO ZAL HIJ HET WEL HOUDEN TOT IK BIJ HET EILAND BEN!


HET NIEMANDSEILAND ZAG ER EENZAAM EN SOMBER UIT IN DE SCHEMERING.
HET LIJKT ERG VERLATEN, MAAR FRANK MOET HIER ERGENS ZIJN.

Roger Barlow



De GEHEIME OPDRACHT

met tekeningen van Herman Giesen

KORTE INHOUD: *Sandy Steele en zijn vriend Jerry James gaan in de kerstvakantie met Sandy's vader, de geoloog dr. John Steele, op expeditie naar Alaska. Ook Lou Mayer, de assistent van dr. Steele, gaat mee. Onderweg halen ze professor Crowell, een vriend van dr. Steele, op. Sandy en Jerry zullen helpen met het vervoer van de honden van de professor, die meedoen aan een sledewedstrijd. Deze honden worden verzorgd door een Indiaan, Tagish Charley. Dan gaat het gezelschap in twee auto's op weg. Onderweg worden de auto's beschoten door een vliegtuig. In Whitehorse starten de Indiaan en de jongens voor de sledewedstrijd naar Skagway, die zij winnen. De volgende dag vliegen professor Crowell en dr. Steele naar de havenplaats Valdez. Sandy en Jerry gaan naar het Kodiakeiland, waar zij met enkele kennissen op de berejacht gaan. Twee dagen later vliegen ze naar Cordova, waar ze professor Crowell en dr. Steele in een hotel zullen treffen. De geleerden zijn er echter niet. Men vermoedt dat ze zich in een verlaten mijn bevinden en Sandy en Jerry gaan er met piloot Parker heen. In de mijn blijkt dat Parker hen in een val gelokt heeft. Ze worden opgesloten en treffen in hun gevangenis professor Crowell, dr. Steele, Lou Mayer en Tagish Charley. Deze laatste weet een wachtpost te overmeesteren en bevrijdt de anderen.*

* * *

SLOT

Sandy gluurde over de rand van de bak en zag dat de drie mannen beneden op hun sneeuwschoenen naar het hoofdgebouw liepen. Zodra ze naar binnen waren, riep dr. Steele de anderen. „Vooruit, we moeten vlug te werk gaan. Charley, snel, geef dat houweel hier."

Lou Mayer, professor Crowell en Jerry klommen in de bak, terwijl dr. Steele Tagish Charley instructies gaf. „Hou de bak vast, terwijl ik het veiligheidsslot open. En dan moeten we er verder maar het beste van hopen."

Met één klap was het slot open; de bak schoof een paar meter langs de kabel, maar bleef steken. Sandy voelde zijn hart in zijn keel kloppen.

De spanning werd nog ondraaglijker toen Tagish Charley met behulp van een oude bijl de bak weer op gang probeerde te krijgen. Het leek eerst onbegonnen werk, maar eindelijk scheen het toch tot ieders opluchting te lukken. Charley sprong in de bak, deze schudde even heen en weer en begon toen langzaam naar beneden te glijden. Naarmate de draagkabel van de bak vlugger langs de hoofdkabel gleed, nam het schrille geluid van metaal op metaal toe; het was of alles protesteerde na een rustperiode van eenentwintig jaar. Sneeuw, ijzel en metaalschilfers daalden als een regen op het gezelschap neer.

De jongens uitten een kreet van blijdschap en professor Crowell en dr. Steele gaven elkaar plechtig een hand. Sandy keek omhoog naar de snel kleiner wordende tunnelingang, maar van Kruger en de anderen was nog geen spoor te bekennen.

Gelukkig nam de vaart van de ertsbak door het roest van de kabel geleidelijk af, zodat zij met een matig gangetje tegen het stootblok aan de voet van de heuvel terechtkwamen.

Sandy richtte zich het eerst op en riep: „Alles in orde? Niemand een been gebroken?"

Er bleek niemand gewond te zijn.

Dr. Steele klom uit de bak en stapte in de sneeuw. „Komaan, naar het hoofdgebouw om de sneeuwschoenen te halen." Hij tuurde naar de heuvel, maar de drie bandieten waren nergens te zien.

Toen Sandy zijn sneeuwschoenen onderbond, viel hem opeens iets in. „Laten we alle sneeuwschoenen meenemen, dan kunnen ze ons niet zo gemakkelijk achterna komen."

„Goed idee," bromde Tagish Charley, „maar ik weet nog iets beters." Hij pakte de bijl die hij meegenomen had uit de ertsbak en liet hem met kracht op de

sneeuwschoenen van de bandieten neerkomen. Toen hij ze volkomen vernield had, richtte hij zich op en grinnikte tevreden. „Daar komen ze niet ver meer mee."

Ze waren halverwege het vliegtuig, toen ze heel in de verte het geluid van een schot hoorden. Sandy draaide zich om en zag drie donkere stipjes op het plateau bij de ingang van de tunnel.

„Ze hebben onze vlucht ontdekt," zei hij.

„En ze schieten op ons," voegde Jerry er zenuwachtig aan toe.

„Op zo'n grote afstand lopen we niet veel gevaar," stelde professor Crowell hem gerust. „Ze moeten al erg veel geluk hebben als ze ons raken."

Maar toch waren ze allemaal opgelucht toen ze in de cabine van het vliegtuig zaten en professor Crowell de motoren warm liet draaien. „Die lui hebben de baan prachtig schoongemaakt," zei hij lachend. Hij gaf gas en het toestel begon te glijden. Het kwam vlug los van de grond en vloog schuin langs de heuvel. Diep beneden hen op de besneeuwde helling zagen ze de bandieten door elkaar rennen en hun vuisten opheffen.

HOOFDSTUK XV

Terug naar huis

„Ze hebben de hele bende opgerold," riep dr. Steele opgewonden, toen hij de volgende morgen om acht uur de kamer van de jongens in het hotel in Cordova binnenkwam. Sandy ging overeind zitten en wreef zich de slaap uit de ogen. „Echt, vader? Wanneer dan?"

„De politie heeft Strak, Parker en de twee anderen gisterenmiddag laat gepakt. Ze hebben zich zonder slag of stoot overgegeven. Waarschijnlijk hebben ze een bijzonder onprettige nacht doorgemaakt in de mijn. Strak was behoorlijk toegetakeld — het werk van Charley — maar hij zal wel weer opgekalefaterd zijn voor het proces begint."

„En de rest van de bende?"

„Die zijn gearresteerd toen ze in Valdez aan boord van een schip wilden gaan. Daarmee is dus de hele troep opgeruimd."

Jerry werd ook wakker. Zijn ogen zaten nog half dicht van de slaap. „Hoera," riep hij, „dat noem ik nog eens knap werk." Lachend voegde hij eraan toe: „De politie had anders gisteren wel wat sneller te werk mogen gaan, vindt u ook niet, dr. Steele?"

„Nee, Jerry, bij een dergelijke zaak moet de politie tot op het laatste moment achter de schermen blijven. Dat was iets waarmee we van het begin af rekening hebben moeten houden. Als we steeds de politie bij ons gehad hadden, zou de bende nooit in de val gelopen zijn."

„In de val gelopen?" vroeg Sandy verwonderd. „Bedoelt u dat wij voor lokaas gespeeld hebben voor die bandieten?"

„In zekere zin wel," gaf dr. Steele toe. „Ik kon jullie dat gisteren nog niet ver-



Charley sprong in de bak, deze schudde even heen en weer en begon toen langzaam naar beneden te glijden.



tellen, maar nu alles in kannen en kruiken is, mogen jullie het gerust weten."

„Maar ik dacht dat professor Crowell op zoek was naar een nieuwe brandstof voor raketten. Ik dacht dat dat wel even belangrijker was dan het vangen van een stelletje boeven?"

„Natuurlijk, het zoeken naar die stof was onze eigenlijke reden om naar Alaska te gaan. En vanzelfsprekend gaan wij ermee door. Maar toen die bende zoveel aandacht aan ons besteedde, zagen we een mooie kans om ze onschadelijk te maken."

Jerry rekte zich uit. „Alleen waren wíj bijna onschadelijk gemaakt."

„Het was inderdaad een dubbeltje op zijn kant," gaf dr. Steele toe. „Het was een geniaal idee van hen om het vliegtuig terug te brengen naar Cordova, nadat ze ons in de mijn hadden opgesloten. De mensen van het vliegveld en ook de politie waren daardoor even het spoor kwijt. Ze wisten niet beter of we waren teruggekomen en daarna in de stad verdwenen. Er zat toen voor de bende een goede kans in om ons te ontvoeren naar een geheime plek, waar ze rustig en ongestoord druk op ons konden uitoefenen."

Jerry begon te lachen. „Zeg, Sandy, dan waren we misschien nooit meer bij juffrouw Remson in de Franse les teruggekomen."

„Waarschijnlijk niet," zei Sandy. „Maar ik vermoed dat jij dat niet eens erg gevonden zou hebben."

„Dat herinnert me eraan," onderbrak dr. Steele de jongens, „dat jullie terug moeten naar Valley View. Je kunt niet nóg langer de school verzuimen."

„Waar ziet u ons voor aan?" vroeg Jerry. „Hoe kunt u verwachten dat wij nog naar school gaan als kleine jongetjes, nadat we de sneeuwstormen van Canada, de beren van Kodiak en een bende bandieten hebben getrotseerd? Daar kunnen wij nu toch niet meer aan beginnen?"

Dr. Steele begon te lachen. „Nee, nu heb je het mis, Jerry. Om avonturen te beleven hoef je niet in Alaska te blijven."

„Daar hebt ú weer gelijk in," zei Jerry nadenkend. Hij zweeg even en vervolgde toen: „Je zult de jongens op school eens zien kijken, als wij met onze verhalen komen. Er is er vast geen een, die zoveel beleefd heeft in de kerstvakantie. Ik wed dat hun ogen uit hun hoofd vallen van verbazing. Dat wordt me wat." Hij keek Sandy aan en zei: „Afgesproken, we gaan terug. Wat vind jij ervan?"

„Ik vind het prima. Het is zo weer zomervakantie en wie weet wat we dan weer beleven!"

Een paar dagen later begaf het hele gezelschap zich weer over de Alaska Highway naar het huis van professor Crowell. Twee dagen bleven ze daar om uit te rusten van alle vermoeienissen. Toen brak de dag van het vertrek aan. Sandy en Jerry namen afscheid van de professor en zijn dochter en van de andere bekenden. Tenslotte gingen ze naar buiten, naar de kennel van de honden, waar ze Tagish Charley druk bezig vonden. Toen de Indiaan hen aan zag komen, verscheen er een glimlach op zijn verweerd gezicht. Hij gaf hun allebei een hand en zei: „Jullie moeten eens terugkomen. Er is hier nog zoveel te beleven."

„Graag, Charley," zei Sandy. „Alleen" — hij keek weifelend naar Jerry — „ik weet niet of vader. . "

Maar opeens zweeg hij, want hij voelde een hand op zijn schouder. Zonder dat de jongens het gemerkt hadden, was dr. Steele achter hen komen staan. „Ik vind dat voorstel van Charley nog niet eens zo gek," zei hij. „Professor Crowell had het er zo juist ook al over. Wie weet welke gelegenheid zich nog eens voordoet. Maar zoals ik al zei: Nu gaan jullie eerst terug naar huis en naar school; daar helpt niets aan!"

EINDE

Olivier komt terug!!

Ja, we hebben goed nieuws voor al degenen onder jullie, die gesmuld hebben van onze voorgaande Olivierverhalen! In het volgende nummer begint een nieuw verhaal, dat heet: „Olivier en de zeerovers". Hierin is Olivier Crow, de slimme leerling-tamboer bij het honderdelfde regiment infanterie, in India en hij beleeft in dat land en later op zee een massa spannende avonturen. Naast Olivier vind je ook weer de bekende figuren: sergeant Trott, soldaat Pilchard, alias oom Pharao, en natuurlijk Pollie. Kijk dus volgende week goed uit naar de eerste aflevering van:

OLIVIER EN DE ZEEROVERS



NIEUW SMARTIES chocolaatjes





Mmm, chocola van binnen,
suiker van buiten...Smarties!
Zóóó veel, zóóó lekker,
zóóó veel kleuren...Smarties!
Om te bijten. Om te zuigen.
Om mee te spelen.
Om uit te delen...
Smarties! Lekker veel!

25 ct per pakje

een Rowntree product



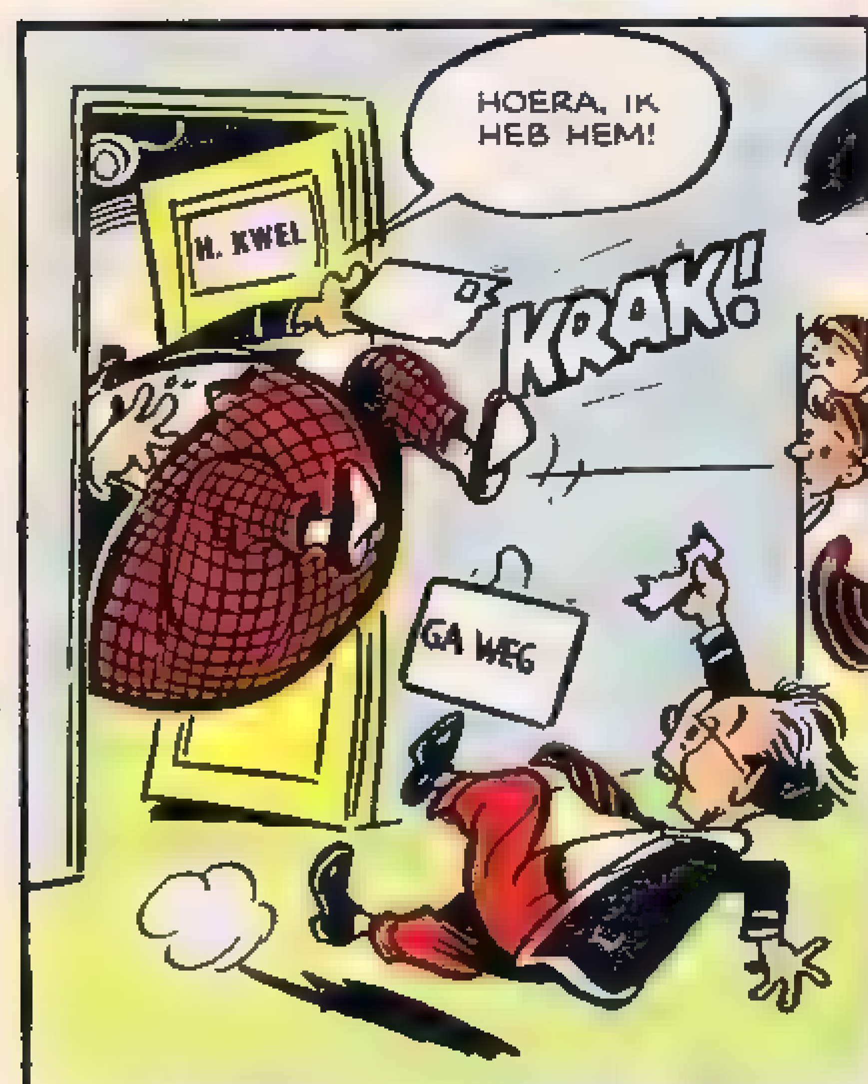
BILLIE TURF

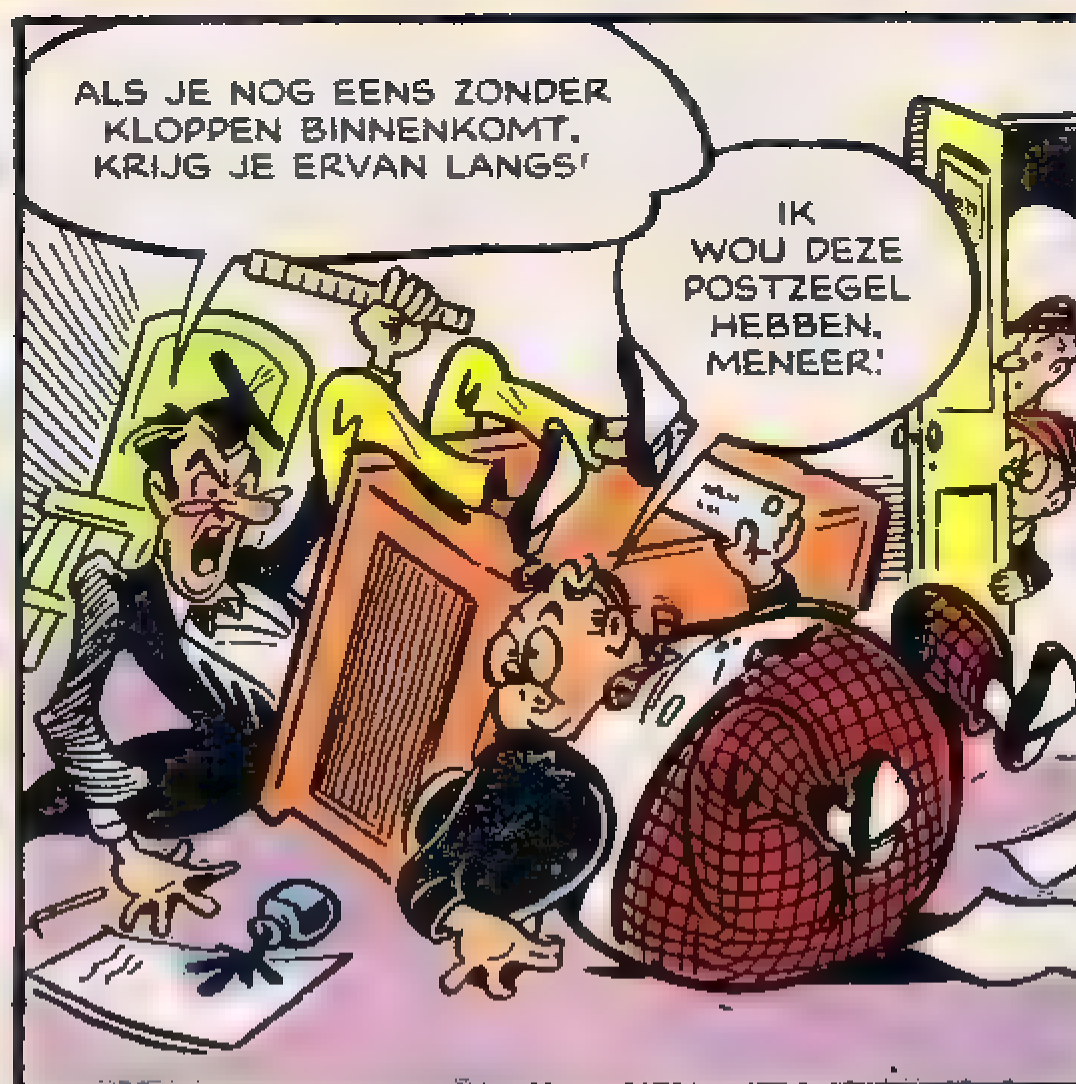
Het dikste studentje ter wereld

















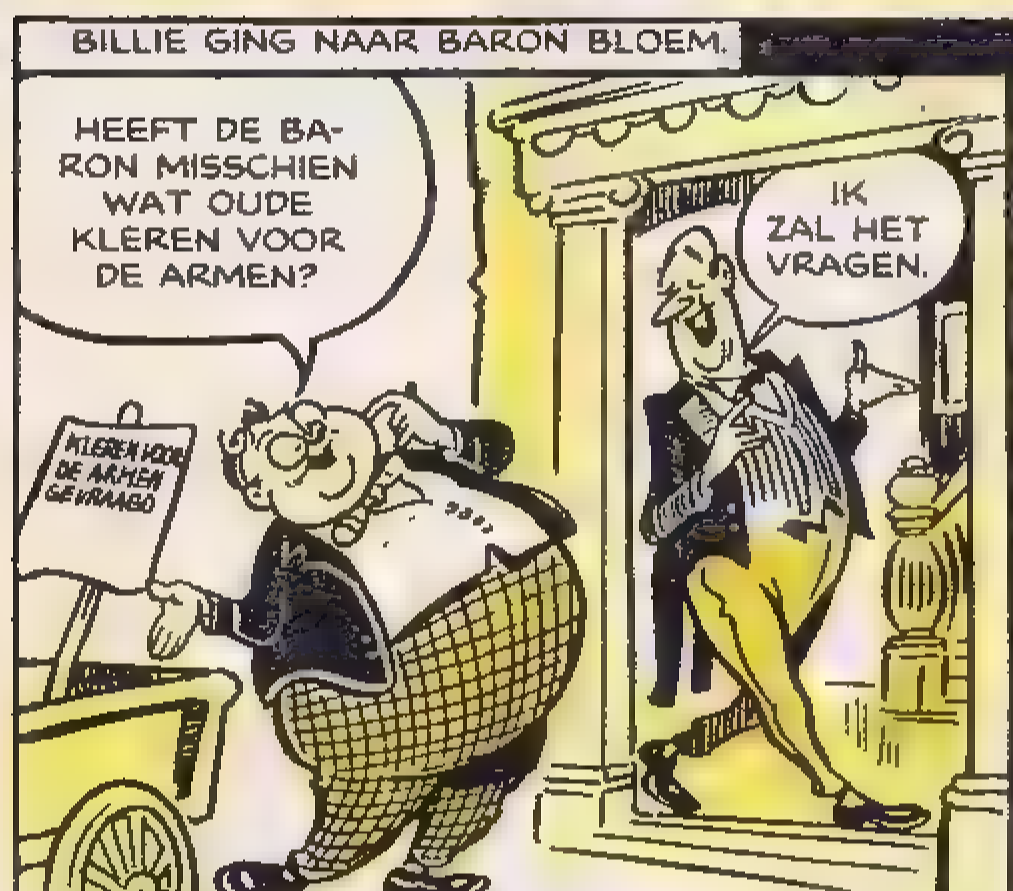



KIJK EENS, EEN NIEUW KLEEDJE!


DAAR KAN IK MOOI EEN VALSE SNOR UIT MAKEN!

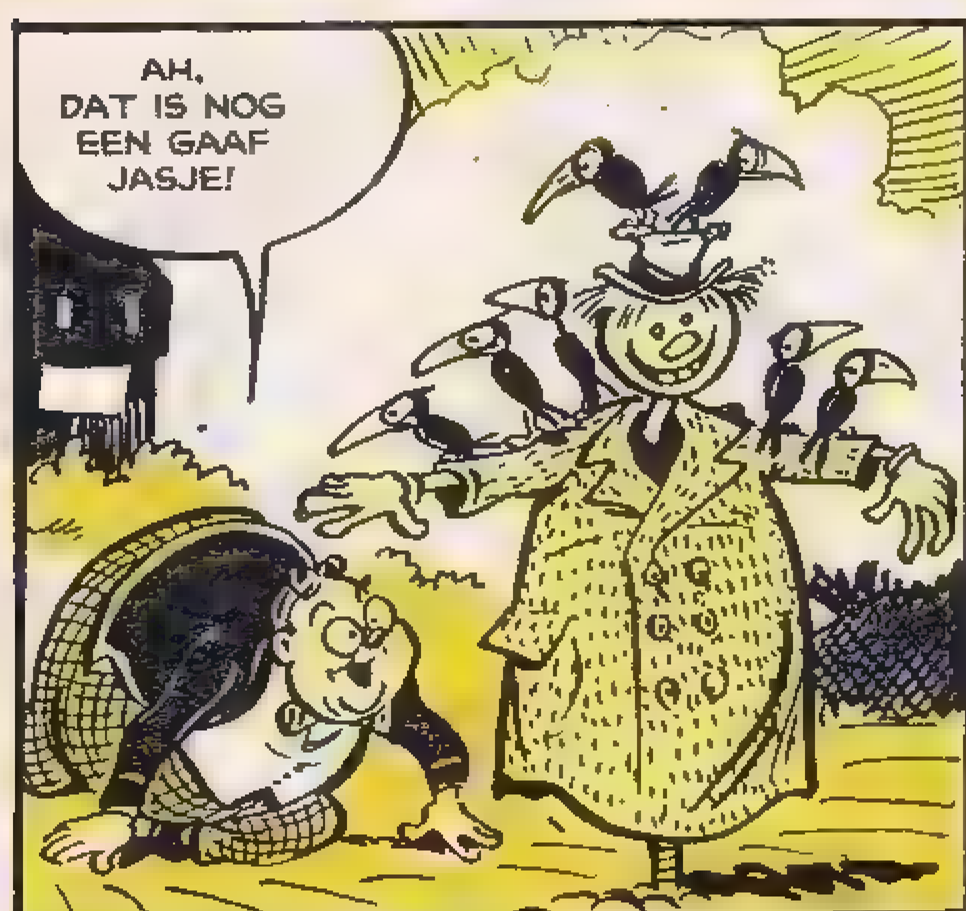

ZO, DAT STAAT PRIMA. NU MOET IK NOG EEN OVERJAS EN EEN HOED HEBBEN!
LIJM


EENS KIJKEN WIE ER VRIJGEVIG IS!
JONGENS-SCHOOL
KLEREN VOOR DE ARMEN GEVRAAGD


BILLIE GING NAAR BARON BLOEM.
HEEFT DE BARON MISSCHIEN WAT OUDE KLEREN VOOR DE ARMEN?
IK ZAL HET VRAGEN.
KLEREN VOOR DE ARMEN GEVRAAGD


DEZE JAS HEEFT OP DE VOGELVERSCHRIKKER GEZETEN. MAAR IK HEB DAAR EEN BETERE VOOR GEVONDEN!
LIEVE HELP, WA EEN VO


KIJKEN WAT DIE VOGELVERSCHRIKKER NU AAN HEEFT!
KASTEEL BLOEMHOF


AH, DAT IS NOG EEN GAAF JASJE!


BARON, ER ZITTEN KRAAIEN OP DE VOGELVERSCHRIKKER!
WE ZULLEN ZE ERAF SCHIETEN!


ZO, DIE ZIJN WEG!
BANG!

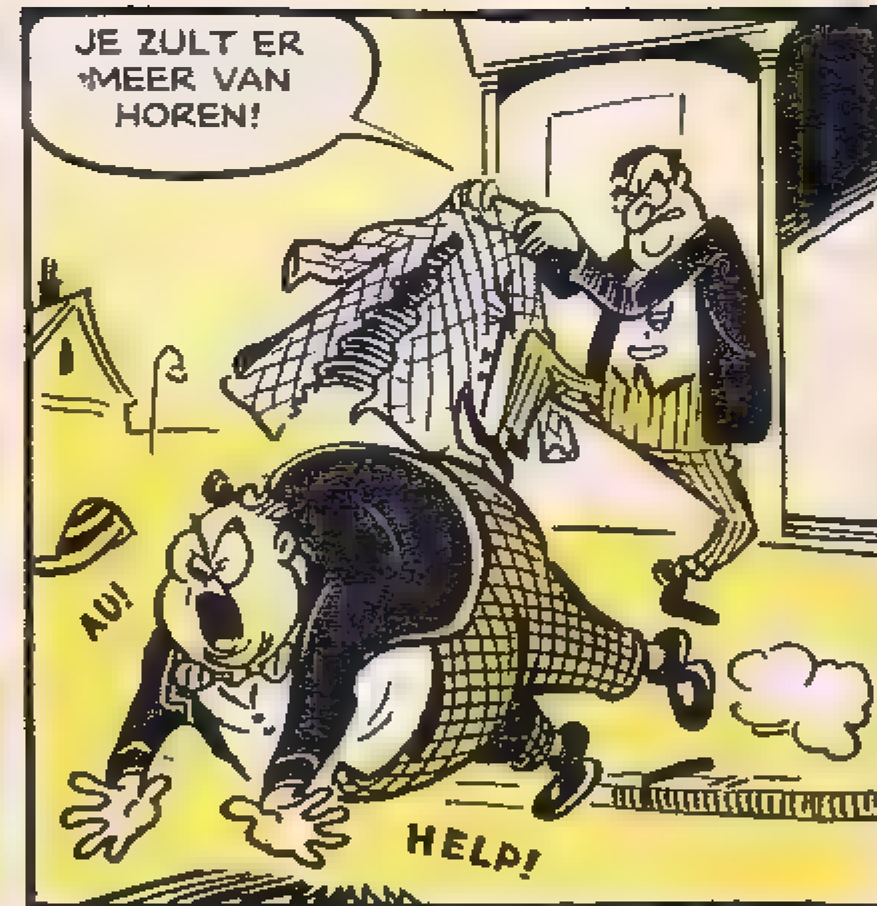

LIEVE HELP, MIJN JAS IS NAAR DE MAAN!


IK MÓET EEN JAS HEBBEN EN NOG GRAAG EEN BEETJE GAUW OOK!
DORP


MISSCHIEN KAN IK DIE EVEN LENEN!
KLEERMAKER
PRIMA OVERJASSEN
20


HM, EEN BEETJE KLEIN, MAAR HET GAAT!


HEE, WAT HOORDE IK DAAR?
KRAK!

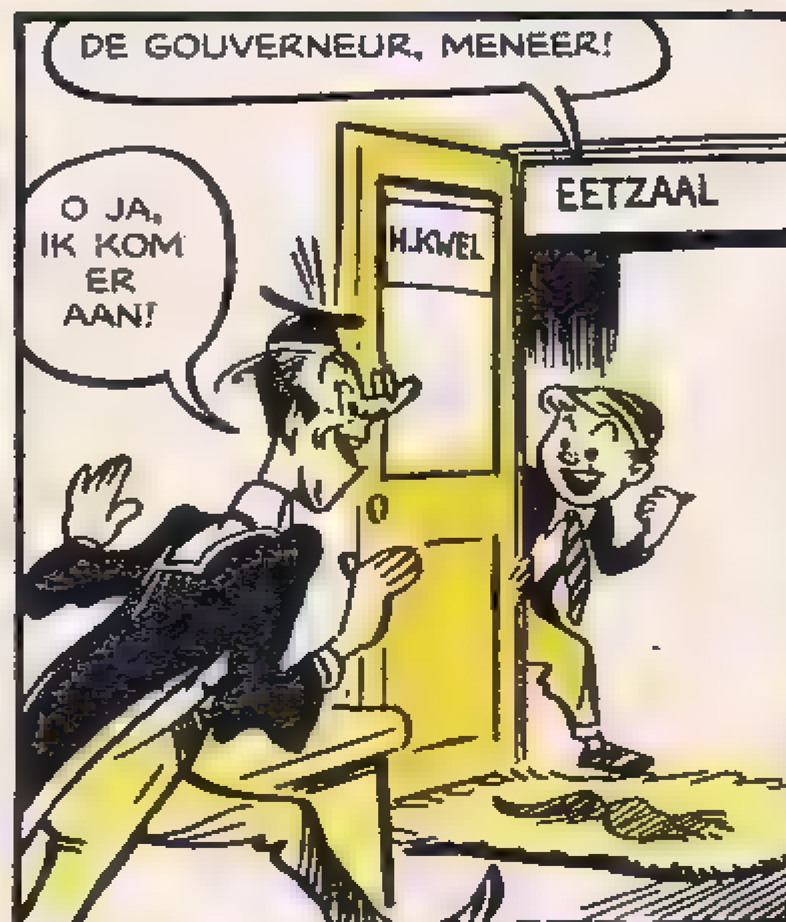

JE ZULT ER MEER VAN HOREN!
AU!
HELP!


OUDE KLEREN TE HUUR
HET IS WEL DUUR, MAAR IK MÓÉT HEM HEBBEN! HEBT U OOK NOG EEN HOED?
MOOI JASJE, MENEER!
10


ZO, MENSEN, HET FEEST KAN BEGINNEN!
BEZOEKERS HIER BELLEN


AAN DE KANT! IK BEN DE GOUVERNEUR!
O, JONGENS, DAAR HEB JE HEM AL! VLUG, WE BEGINNEN!
WELKOM!


WELKOM!
HOU OP MET DIE KETELMUZIEK! IK HEB HONGER!
EETZAAL


DE GOUVERNEUR, MENEER!
O JA, IK KOM ER AAN!
H.KWEL
EETZAAL


HOE KOMT DAT GAT IN MIJN KLEEDJE?
H.KWEL
KRAK!


AHA, IK SNAP HET AL!
EETZAAL
HM, SMAAKT PRIMA!


HELP! MOEDER!
WE ZOUDEN DE GOUVERNEUR FEESTELIJK ONTVANGEN! DAAR GAAT IE DAN!
AFVAL

Een aap van stof

ARM 4X

BEEN 4X

OOR 4X

HALS

ACHTERKANT ROMP 1X

HAND 4X

VOET 4X

VOORKANT ROMP 1X

KOP 2X

OOR

STAART

GEZICHT 1X

STAART 2X



Voor onze lezeressen brengen we deze week een eenvoudig knutselwerkje in de vorm van een grappige aap van stof. Je kunt hem gemakkelijk zelf maken, mits je de aanwijzingen hieronder goed opvolgt. Als hij klaar is, kun je hem op je kamer zetten bij wijze van versiering, maar je kunt hem natuurlijk ook cadeau geven aan een jonger broertje of zusje. Wat voor bestemming hij ook krijgt, jullie zullen het met ons eens zijn, dat het een leuk beestje is. Ga maar gauw aan de slag en succes!

Werkbeschrijving

De delen van het patroon ga je met behulp van carbonpapier overtrekken op gewoon papier, daarna knip je de papieren patroondelen uit, legt ze op de stof en knipt de verschillende patroondelen uit de stof. We knippen alle delen iets groter uit dan is aangegeven, dit met het oog op de naden. Natuurlijk kun je de delen ook rechtstreeks op de stof overtrekken, maar we raden jullie aan om het eerst op papier te doen, dat is veiliger. Wat de stof betreft: je kunt hiervoor grijze of bruine mantelstof of teddystof gebruiken. Voor het gezicht, de oren, de handen en de voeten gebruiken we roze of geel vilt.

We naaien alles met een fijne steek aan elkaar en laten de bovenkant van elk deel open voor het vullen. Het lijf vullen we stevig op; de oren, handen, voeten en de staart maken we niet te dik. Als vulling kunnen we gebruiken: stukjes schuimplastic, watten of houtwol. Na het vullen naaien we de delen dicht en hechten ze aan elkaar.

Wanneer de aap zover klaar is, gaan we er de bek, de neus, de ogen, de wenkbrauwen en de streepjes op de handen en voeten op borduren. Voor de ogen kunnen we ook kleine glazen kraaltjes of oogjes gebruiken, die in een poppenwinkel te krijgen zijn.

Te.

Schema

— — — — —	achterkant romp 1 ×
—.—.—.—	voorkant romp 1 ×
———————	oor 4 ×
——— . ——— .	kop 2 ×
——— . . ———	gezicht 1 ×
———— .	been 4 ×
———— . .	arm 4 ×
———— . . .	staart 2 ×
+ + + + +	hand 4 ×
— + — + —	voet 4 ×

Stemmen in de hut



door A. M. Koehorst

De hemel was bedekt met laaghangende wolken, die vlug voortjoegen. De wind deed de bomen heen en weer zwiepen en af en toe sloeg de regen in vlagen neer. Het was bepaald geen voorjaarsweer en Henk en Joop sjokten zuchtend onder hun zware bepakking over het modderige bospad, dat begrensd werd door laag struikgewas. Ze waren moe en ze hadden niet de moed op hun kompas te kijken, bang dat ze bij de kruising van zoëven toch het verkeerde pad genomen hadden. Door het slechte weer waren ze op hun tijdschema achtergeraakt en ze wilden zoveel mogelijk de verloren tijd inhalen.

Het liep al tegen de avond en ze hadden een reuzehonger, maar het vooruitzicht om met nat hout een vuur te moeten stoken en daarop een maaltijd klaar te maken lokte hen niet erg aan. Er zou echter weinig anders op zitten en af en toe bukten ze zich om een stuk hout op te rapen, zodat ze straks, als ze een geschikte plek voor hun bivak gevonden hadden, meteen hun eten konden gaan bereiden.

Al drie dagen trokken ze nu door het land om hun opdracht uit te voeren, een opdracht waarvan veel voor hen afhing, want als ze hem goed uitvoerden, zouden ze van gewoon padvinder tot pionier bevorderd worden. Als ze de brief die ze van hun hopman hadden meegekregen, aan de vaandrig in Dennenwijk hadden afgegeven, zou de opdracht volbracht zijn en mochten ze verder als pioniers het grote padvinderskamp in die plaats meemaken. Het was een hele opgave om zonder vervoermiddel en alleen met stafkaart en kompas door het land te trekken. En al waren ze voor niets en niemand bang, ze zouden toch blij zijn, als ze goed en wel in het kamp waren. De komende nacht zouden ze nog met hun tweetjes in de tent doorbrengen en morgenavond hoopten ze bij de anderen te slapen.

Ze begonnen nu naar een plek uit te kijken waar ze hun tent zouden kunnen opslaan, maar met dit weer viel het niet mee een droog stukje grond te vinden. Het was al ruim twee uur geleden dat ze hun hopman opgebeld hadden en ze hoopten nu gauw de blokhut te vinden, waarover hij het gehad had.

„Zouden we wel op het goede spoor zitten, Henk?" vroeg Joop. „Het ziet er hier zo onbegaanbaar uit en van een blokhut zie ik helemaal geen zier."

„Ja, maar die hut ligt ook niet aan het pad. We zullen achter de struiken moeten zoeken. Er is een hele tijd niemand meer op die plaats geweest."

Ze haalden hun zaklantaarns te voorschijn, want het was zo donker geworden, dat ze zonder licht niet veel meer konden zien. Voor het eerst sinds een hele tijd keken ze weer op hun kompas en tot hun opluchting zagen ze dat ze nog steeds in de goede richting liepen.

„Het valt toch niet mee om zo op je dooie eentje te trekken, hè?" zei Joop. „Ik kan me nu wel voorstellen, dat mijn vader en moeder niet zo erg veel voor het plan voelden."

„Je moet maar denken: morgen zit het erop en dan zijn we pionier. Daar is tenslotte ook niet iedereen voor in de wieg gelegd."

„Hee, kijk eens, ik geloof dat ik daarginds iets donkers zie. Misschien is dat de hut waar de hopman het over had."

Ze holden achter elkaar naar het donkere gevaarte. Hun rugzakken dansten op hun rug, maar daar voelden ze nu niets van, blij dat ze hun tocht konden staken. Het was inderdaad een hut. De deur stond half open en klepperde heen en weer in de wind en toen ze met hun zaklantaarns naar binnen schenen, schrokken ze. Het zag er zo rommelig en onbewoon-

baar uit, dat ze het plan om hier te gaan slapen meteen lieten varen. Dit was hún zelfs te bar. Op de grond lagen bladeren en zand en de balken van de zoldering waren zo vermolmd, dat het leek of ze elk ogenblik naar beneden zouden komen. Teleurgesteld keken de jongens elkaar aan en op hun gezicht stond dezelfde gedachte te lezen: toch maar de tent opzetten. Alles beter dan dit.

Ze deden de deur achter zich dicht en zagen dat er aan de buitenkant een stevige grendel op zat, maar ze waren zo moe, dat ze hem niet probeerden en het evenmin vreemd vonden dát hij er zat. Gauw zochten ze een beschutte plek om hun tent op te slaan. Al spraken ze er geen van beiden over, ze hadden een onrustig, bang gevoel, dat ze nog niet eerder ervaren hadden. Misschien kwam het door het slechte weer. De wind huilde door de bomen en ze vermoedden dat zelfs hun hopman het hier niet prettig zou vinden. Gelukkig wist hij waar ze waren; als er iets zou gebeuren, zou hij hen kunnen helpen. In de omtrek was geen lichtje te bespeuren, maar de wetenschap dat er vlakbij een dorp moest zijn, gaf hun weer wat moed.

Henk had intussen de tent opgezet en Joop probeerde met nat geworden lucifers een vuur te maken. Maar het lukte niet, alles was klef en vochtig. Mismoedig gingen ze in de tent zitten en trokken al hun droge kleren en sokken aan die ze hadden meegenomen. Dicht tegen elkaar aangekropen aten ze daarna het laatste restje brood dat ze nog hadden. De regen tikte voortdurend op het tentzeil en ze waren blij dat ze tenminste droog zaten. Toen ze het brood naar binnen hadden gewerkt, pakte Joop zijn logboek en terwijl Henk hem bijlichtte, schreef hij de belevenissen van de afgelopen dag op.

Het was intussen helemaal donker geworden. De jongens besloten om vroeg te gaan slapen. Dat hadden ze na de afmattende dag wel verdiend. Van hun dekens maakten ze een bed en ze kropen er diep onder, want het beloofde een koude nacht te worden. Hun kleren hielden ze aan; áls er iets zou gebeuren, waren ze meteen bij de hand.

„Ik zal blij zijn, als we morgen bij de anderen zijn," zei Joop. „Ik vind het hier niks gezellig. Als de een of andere stroper het in zijn hoofd haalt om door het bos te gaan zwerven, dan zijn we maar een gemakkelijke prooi. En er is geen boerderij in de buurt. Zou jij de weg naar het dorp kunnen vinden?"

„Nou, het zou niet meevallen, maar met een zaklantaarn en een kompas kom je er wel. Maar dat is toch nergens voor nodig? Ik ga slapen en een flinke vent die mij naar het dorp krijgt. Wel te rusten, en ik hoop dat we morgenochtend warm kunnen eten." Meteen draaide hij zijn rug naar Joop toe.

Terwijl Henk al lang sliep, kon Joop de slaap maar niet te pakken krijgen. De regen tikte nog steeds op de tent en in het bos klonken allerlei vreemde geluiden. Ineens schoot hij recht overeind, alle dekens meetrekkend.

„Henk, ik zie licht."

„Hè, wat? Ach, jò, klets niet." Henk trok de dekens naar zich toe.

„Nee, echt, ik zie een lichtje. Luister eens of je wat hoort."

Op hetzelfde ogenblik klonk er een zacht klagend geluid. Met een ruk kwam Henk nu ook overeind. „Wat was dat? Hoorde jij het ook?"

„Ja, het leek wel een. . . een kind."

Doodstil en rechtop zaten ze te luisteren. Ze voelden niet eens hoe koud ze werden.

„Nou, ik hoor niets meer. Misschien is het een zwervende kat geweest. Volgens mij is er niets aan de hand." Henk ging weer liggen. „Ga anders even kijken, dan weet je zeker, dat het maar verbeelding is geweest."

„Mij niet gezien, hoor. Ga jij maar. Jij durfde ook wel naar het dorp te gaan. Dat zei je straks tenminste."

rilde. Even later sloop hij door het natte gras naar de hut. Er was niets te zien. Even donker en somber als zo straks stond de hut tussen de struiken. Op zijn tenen sloop Joop eromheen. Hij ontdekte aan de achterkant een raampje en ging op zijn tenen staan om naar binnen te kijken, maar hij kon er net niet bij. Hij sloop weer verder. Alles zag er gewoon uit. Juist wilde hij weer teruggaan naar de tent, toen hij hetzelfde klagende geluid van daarnet hoorde. Het kwam uit de hut. Verstijfd van schrik bleef hij staan. Meteen fluisterde een schorre stem: „Stil, jij. Houd je stil. Moet je me verraden?"

Joop kreeg de neiging om met een schreeuw in het donker te verdwijnen, maar met inspanning van al zijn krachten kon hij zich beheersen. Hij bleef nog even staan luisteren en kroop daarna behoedzaam terug naar de tent.

„Henk, word wakker, Henk, luister." Ruw schudde hij zijn vriend door elkaar.

„Wat is er nou weer? Heb je een eekhoorn gezien of staat er soms een kerel voor de tent?"

„Sufferd, schreeuw niet zo hard. Luister, er is iemand in de hut. Ja, heus. Ik hoorde eerst een kinderstem en vlak daarna een schorre mannenstem. Er is iets aan de hand in de hut. Wat moeten we doen?"



„De politie moet gewaarschuwd worden," zei Joop zachtjes.

„Ik denk er niet over. Ik ga slapen. Ik ben ijskoud geworden door dat gezeur van jou. Wel te rusten." Henk rolde zich in de dekens, hopend dat zijn stoere houding zijn angst zou verbergen. Maar slapen kon hij niet. Met gespitste oren bleef hij liggen luisteren. Joop knipte zijn zaklantaarn aan om op zijn horloge te kijken. „Het is al over negenen," zei hij. „Ik wou dat ik kon slapen. Morgen zijn we niets waard."

„Ga dan slapen net als ik."

„Nee, ik ga toch eerst eens buiten kijken. Ik ben niet gerust."

„Je moet het zelf weten, hoor. Ik blijf hier."

Voorzichtig kroop Joop overeind. Hij deed de tent open en stapte naar buiten. De regen sloeg hem in het gezicht en hij

Henk kwam haastig overeind. „Wát zeg je? Een kerel in de hut? Tja, wat zouden we moeten doen? We kunnen opbreken en er stilletjes vandoor gaan. Ik voel er niet veel voor om dat zaakje uit te gaan zoeken."

„En jij had straks zo'n grote mond, bangerd. Dat kind, daar moeten we aan denken. Welk redelijk mens gaat er nou midden in de nacht met een kind op stap? Henk, het is niet pluis daar. En ik laat het er niet bij zitten. Kom mee, ik heb aan de achterkant een raampje ont-

Vervolg op blz. 26



door Dorothy Clewes

13

KORTE INHOUD: Eileen Hadley, dochter van een Londens politie-inspecteur, logeert bij haar oom Karel van der Meersch in Gent en krijgt van hem pianoles. Haar broers, John en Tom, mogen ook een weekje in Gent logeren. Zij reizen in de auto van meneer Brant, een Belgische professor. Deze rijdt via Dover-Calais. In Dover zien de jongens een grote, groene auto, een Rondella. In een krant lezen zij iets over een zekere ingenieur Paulsen, die een zoon heeft, die sprekend lijkt op Tom. Ze horen dat deze jongen, Siegfried Paulsen, ontvoerd is. Kort daarop ontvoeren de inzittenden van de Rondella Tom Hadley. De politie en Interpol worden ingeschakeld. Enige tijd later wordt de Rondella onbeheerd aangetroffen. Meneer Brant denkt dat Tom naar Gent is gebracht. Op het politiebureau daar ontmoeten ze inspecteur Hadley en ingenieur Paulsen. Het spoor van de ontvoerders leidt naar Aalst. Meneer Hadley en John nemen hun intrek in een café halverwege deze plaats. John ontmoet de dienster Gerda en ziet een van Toms ontvoerders, Snuffel. In een circus ontmoet hij een pianiste. Deze verstuikt haar pols en Eileen valt voor haar in. Ze ontmoet twee dwergen en vermoedt dat Tom in het circus is. Dan onderneemt de politie een huiszoeking. Tom en Siegfried blijken als apen vermomd te zijn. Siegfried wordt bevrijd, maar Snuffel vlucht met Tom.

Maar op het moment waarop hij dit zei, leek het of de aarde de bestelwagen had verzwolgen. Vermoedelijk was de bestuurder een donkere zijweg ingeslagen die hij alleen kende en had hij tegelijkertijd de lichten van de wagen gedoofd. Eileen gaf een gil, want ze dacht dat de bestelwagen verongelukt en in een sloot terechtgekomen was. Er zat voor Carlos niets anders op dan te stoppen. De mannen trachtten de duisternis met hun blikken te doorboren. Plotseling riep inspecteur Hadley uit: „Daar... in de verte."

Inderdaad was de bestuurder van de bestelauto erin geslaagd op de smalle, bijna onberijdbare landweg een aanzienlijke voorsprong te krijgen. Hij had zijn lichten weer aangedraaid. Niemand zei een woord. Het leek erop dat ze waren beetgenomen. Heiner had nu immers weer een grotere kans om zich van Tom te ontdoen.

Carlos had de zijweg gevonden. De wagen hobbelde voort. Er waren diepe karresporen, maar de Rondella kwam er gemakkelijk doorheen.

„Maar," vroeg Eileen, die haar mond niet kon houden, „Mick en Mack, vertrouwde u die? Waren zij niet in het komplot betrokken?"

„Mick en Mack," antwoordde Carlos, „verdachten Heiner al veel eerder dan ik. Zij waren het die mij jaren geleden een tip gaven dat er met Heiner iets niet pluis was. Ik wist dat, als we eenmaal met Tom het circus bereikt hadden, de jongen in hun handen veilig zou zijn. Daarom waagde ik het de zaak nog even te laten zo hij was en Heiner niet aan te brengen. Mick en Mack vermomden Tom als aap. Later kwam Siegfried ook in het circus. De bazen van Heiner vonden een circus een uitgezochte plaats om iemand te verbergen. Dus gaven zij Heiner de opdracht Siegfried daar te verbergen. Je snapt dat Heiner nu helemaal in een moeilijke positie zat, want hij moest twee jongens verborgen houden en zijn bazen mochten niet weten dat er twee waren. Heiner besloot hoog spel te spelen en bracht Siegfried ook bij de dwergen onder. Wat hij niet wist, was dat Mick en Mack niet aan zijn kant stonden."

Inspecteur Hadley zat zich in stilte te

verbijten. Hij was er allesbehalve mee ingenomen dat Carlos zijn zoon gebruikt had om de misdaden van Heiner aan het licht te brengen.

„Nou," zei hij schamper, „ik kan niet zeggen dat u voorzichtig gehandeld hebt, meneer Braganza. Als Heiner uw spel doorzien had, was er van hem niet veel goeds te verwachten geweest voor de jongens. Bovendien hebt u vergeten, dat Gerstner ook lid van Heiners bende was."

Het gezicht van Carlos betrok. „Dat heb ik nooit geweten," zei hij. „Pas toen hij daarstraks smoesjes begon te maken, wist ik het. Op een mijl afstand kon je al zien dat jullie van de politie waren. Dat zag Gerstner ook. En toen begon hij te draaien om tijd te winnen. Ik wist toen meteen uit welke hoek de wind waaide. Hij gaf Heiner een wenk en zorgde dat hij tijd had om Siegfried te verdonkeremanen. Natuurlijk wist ook hij niet dat Heiner twee jongens gevangen hield. Op het laatste ogenblik ontsnapten ze toch nog aan Heiner en dat was het werk van Mick en Mack."

„Hela, pas op," riep inspecteur Janssen uit, daar de wagen gevaarlijk schuin lag. Een eindje verderop stond een bordje dat door de lichten van de wagen werd beschenen. „Pas op. Zachte berm!" stond erop.

„Het mankeert er nog maar aan," bromde inspecteur Hadley, „dat we nu in de modder vastraken."

Maar Carlos had de wagen al weer midden op de landweg.

„Waarom," vroeg Eileen verder, „waarom deed Gerstner of hij Kati niet kende?"

„Dat was een van zijn smoesjes om ons op een dwaalspoor te brengen. Ik weet waar Kati is: in het ziekenhuis in Gent. Haar arm moest opnieuw gezet worden, omdat de dorpsdokter hem verprutst had."

„Maar waarom zei u dat dan niet?"

„Je moet zo'n knaap altijd laten praten," verklaarde Carlos. „Hoe meer Gerstner praatte, des te erger hij zich vastwerkte."

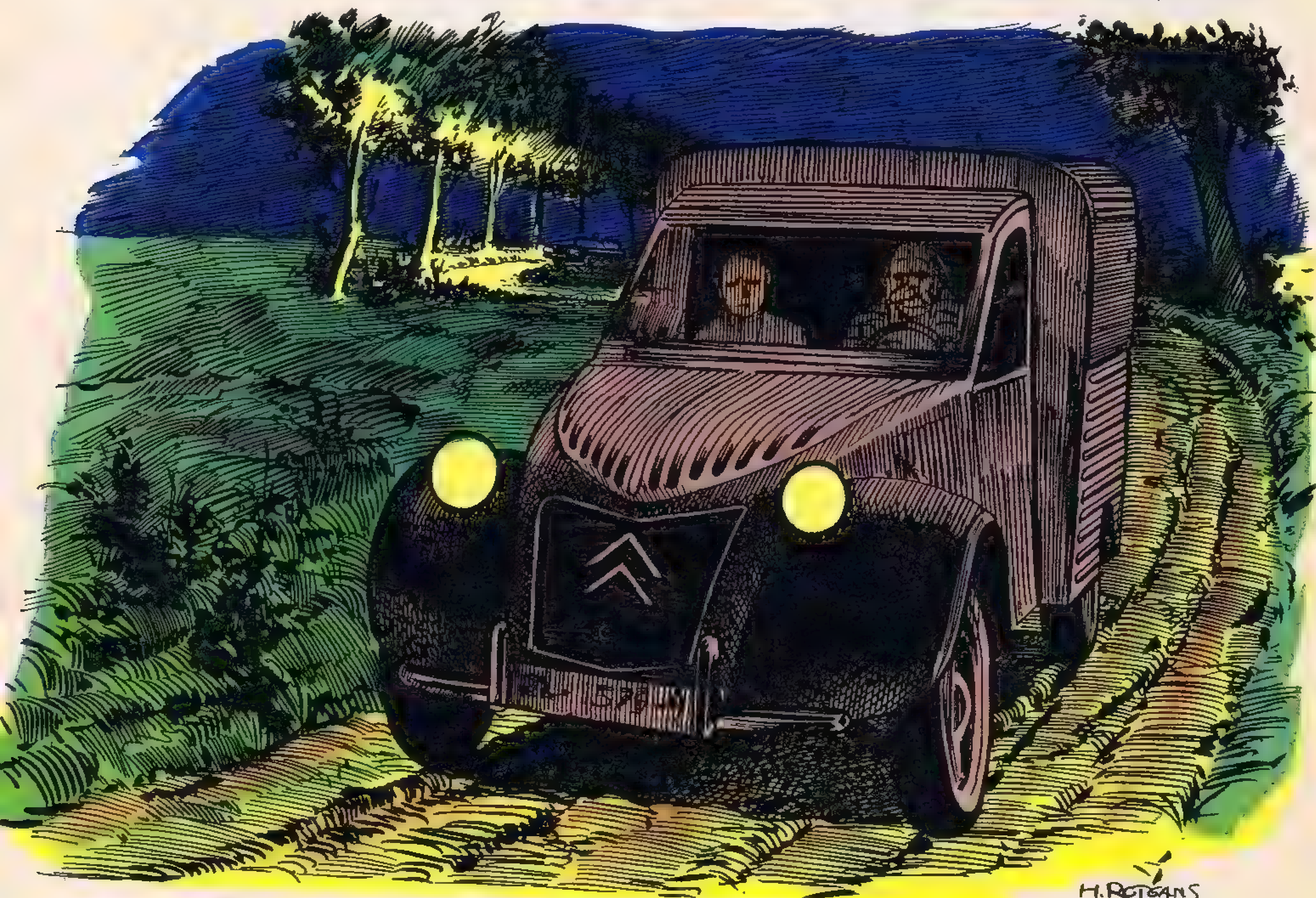
John had zijn blik niet van Carlos afgehouden. Diens gezicht verried grote spanning, de saamgeknepen ogen waren strak op de rode lichtjes voor hem gericht. John had hem in Dover al een gevaarlijk mens gevonden en eigenlijk vond hij dat nog. Alleen was het hem intussen wel duidelijk geworden, dat Carlos aan de goede kant stond.

„We hebben hem bijna," zei Siegfried. Hij zat voorovergebogen en zijn neus kwam bijna tegen de voorruit. Zelfs van achteren leek hij precies op Tom. Er was een scherpe bocht in de weg en toen de Rondella die genomen had, was de bestelwagen vlak voor hen. Carlos reed nog steeds op volle snelheid en een ogenblik dacht John, dat hij de bestelwagen volkomen in stukken wilde rijden. Toen zwenkte Carlos opeens over de gevaarlijke berm heen. Het was een bijna onmogelijke manoeuvre met zo'n grote wagen op zo'n smalle landweg. Maar het lukte. Carlos liet de Rondella midden op de weg stoppen en er zat voor de bestelwagen niets anders op dan ook te stoppen.

De portieren van de Rondella vlogen open en iedereen stapte uit. Tegelijkertijd ging het portier van de bestelwagen open en kwam er een jongen te voorschijn. Na hem volgde Snuffel. Hij bleef even verdwaasd staan kijken en overwoog kennelijk of het zin had te vluchten. Maar toen hij de revolver in de hand van inspecteur Janssen zag, gaf hij zich over.

John en zijn vader schonken geen aandacht aan Snuffel. Ze hadden alleen maar aandacht voor Tom, die gezond en

De bestuurder van de bestelauto was erin geslaagd een aanzienlijke voorsprong te krijgen.





Toen zwenkte Carlos opeens over de gevaarlijke berm heen.

wel voor hen stond. Hij was een en al verbazing. Hij vergat zelfs naar zijn vader toe te hollen en het duurde enkele seconden voor hij vroeg: „Zeg. . . waren jullie dat, die ons in het circus achterna kwamen?"

Inspecteur Hadley knikte. „Ja, dat waren wij. En je hoeft nu nergens meer bang voor te zijn. Je bent veilig."

„Bang?" vroeg Tom en hij keek beledigd. „Ik ben helemaal niet bang, niet geweest ook. Ik heb al die tijd gedacht: ik zal ze wel krijgen."

„Nou," mopperde John, „het heeft anders heel wat moeite gekost om jou te pakken te krijgen. Half Europa door hebben we achter je aan gezeten. Hoe kon je ook zo stom zijn bij die vreemde kerels in de auto te stappen?"

„Stom?" riep Tom uit. „Jullie zijn stom. Ik dacht. . ."

Inspecteur Hadley kwam tussenbeide. „Kom, jongens, het is nu geen tijd om ruzie te maken." Hij had zijn hand op de schouder van Tom gelegd. In enkele woorden vertelde hij Tom welke rol Carlos in de ontvoering gespeeld had, want hij zag de jongen met grote ogen naar de lange gestalte van Braganza kijken. Toen Tom gehoord had, hoe het in elkaar zat, knikte hij. Hij had kennelijk wel zo iets verwacht.

Carlos had zich intussen over Snuffel ontfermd. Het gezicht van de clown was met een witte krijtlaag bedekt. Zijn neus was knalrood, zo rood als een pioenroos. Je kon zien dat zijn huid onder de schmink zo groen was als de Rondella. Het leek wel of het licht van de zaklamp die inspecteur Janssen op hem gericht had, dwars door de kunstmatige kleur heen drong. Carlos had hem bij een oor gegrepen en schudde hem zo hard heen en weer, dat John zich afvroeg of dat oor niet van de man zijn hoofd zou scheuren. Snuffel bracht een geluid voort als een jankende hond en toen Carlos hem met een stevige duw op de grond gooide, begon hij als een kind te grienen. „Laat me gaan. . . Laat me gaan."

Inspecteur Janssen keek op hem neer met een brede grijns. „Jou laten gaan? Ja, we zullen gek zijn. Nee, mannetje. Kijk maar eens goed rond. Het is voorlopig voor het laatst dat je de vrije natuur ziet. Eigenlijk mag je ons wel heel erg dankbaar zijn. We hebben je namelijk net op het goede ogenblik gepakt. Als we nog even gewacht hadden, zouden je bazen van de bende er zeker achter gekomen zijn, dat jij een dubbel spel speelde. En jij weet ook wel, dat het er dan erg slecht had uit gezien."

Op dat ogenblik hoorden ze achter zich een brommend geluid. Het bleek de politieauto te zijn. Toen de wagen stopte, sprongen de agenten eruit en op een wenk van inspecteur Janssen begonnen ze Snuffel de boeien aan te doen.

De inspecteur wendde zich tot meneer Hadley. „Die Snuffel alias Heiner zal ons nog van veel nut zijn," zei hij. „We zullen hem wel zover weten te krijgen, dat hij ons vertelt wie de eigenlijke leider van de bende is."

De agenten brachten Snuffel naar de politieauto. Ze hadden veel moeite met hem, want hij wilde niet lopen en liet zich door de modder slepen. Maar eindelijk was het gelukt. Terwijl een van de agenten om de wagen heen liep en op de voorbank plaats nam, hoorden ze de clown schreeuwen: „En Carlos? Waarom pakken jullie hem ook niet in zijn kraag? Arresteer hem ook maar. Hij is een bedrieger en een leugenaar. Hij is. . ."

Het was het laatste woord dat ze voorlopig van Snuffel zouden horen, want de andere agent was achter het stuur gaan zitten en toen de auto met veel moeite

gekeerd was, reden ze weg in de richting van Gent.

Inspecteur Hadley wendde zich tot Carlos: „Die Heiner zal het u voor de rechtbank niet gemakkelijk maken. Natuurlijk klaagt hij u als medeplichtige aan. Hij zal u misschien wel voor de hoofdschuldige willen laten doorgaan. En probeert u dan maar eens te bewijzen dat u met Snuffel onder één hoedje hebt gespeeld louter en alleen om hem en zijn bende te ontmaskeren."

Carlos trok zijn gezicht in een brede grijns. „Inspecteur, maakt u zich over mij maar geen zorgen. Ik red me wel!" Hij knipoogde naar Tom en deze sprong onmiddellijk voor hem in de bres.

„Als Carlos er niet geweest was," zei hij, „zou ik niet hier zijn. Misschien was ik dan nu al dood."

Inspecteur Janssen klopte Tom op de schouder. „Kom, vent, we moeten gaan. We hebben nog heel wat te doen vanavond. Carlos heeft je geholpen, maar het was niet helemaal in de haak wat hij deed. Men mag het recht nu eenmaal niet in eigen hand nemen. Hij zal daarvan dan ook zeker verantwoording moeten afleggen tegenover de rechtbank, al denk ik dat die omwille van zijn goede bedoelingen en zijn aandeel in de ontsluiering van het mysterie hem wel gunstig gezind zal zijn."

Toen stapten ze allemaal in de Rondella. Een van de agenten kreeg opdracht het bestelwagentje naar het politiebureau in Gent te rijden. Toen ze in de ruime wagen zaten, stak Carlos met veel omhaal een sigaar op en startte de motor.

Na enige tijd vroeg John: „Meneer Braganza, één ding snap ik nog niet."

„En dat is?"

„Waarom had u de woonwagen zo verbouwd dat de Rondella er helemaal onder kon?"

Carlos trok op zijn gemak aan zijn sigaar en zei: „Je moet weten dat knutselen een grote hobby van me is. Jaren geleden heb ik dat grapje met de woonwagen al uitgevonden. Ik wilde namelijk een manier vinden om én de woonwagen én de Rondella tegelijkertijd te vervoeren



Snuffel bracht een geluid voort als een jankende hond toen Carlos hem met een stevige duw op de grond gooide.

als het circus ergens heen trok. Nou, en toen kwam ik op dit idee. Het is erg praktisch en het voldoet uitstekend. Heiner wist van het geval af en je begrijpt dat hij er meteen gebruik van wilde maken om de Rondella te verstoppen. Ik kon het hem niet beletten, want je weet al dat ik hem per se op heterdaad wilde betrappen."

Toen ze in Gent aangekomen waren, stelde oom Karel voor bij hem aan huis een klein feestje te vieren op de goede afloop. Maar dat ging die avond niet door en moest tot de volgende dag worden uitgesteld. Want nauwelijks waren ze thuis, of er was al een telefoontje van inspecteur Janssen dat ze allemaal op het bureau van politie verwacht werden. Er moesten getuigenverklaringen worden afgelegd en meer van die officiële dingen.

Ze hadden gedacht alleen inspecteur Janssen te ontmoeten, maar er waren nog een stuk of zeven heren van de politie, de justitie en van Interpol.

Toen ze allemaal binnen waren, keek inspecteur Janssen vanachter zijn bureau de kring rond en vroeg verbaasd: „Waar is Carlos Braganza?"

Allen keken ze elkaar aan. Ja, waar was Carlos gebleven. Hij had hen bij oom Karel afgezet en was toen verdwenen.

„Hij komt nog, denk ik," zei meneer Hadley. „Misschien staat hij buiten te praten."

Inspecteur Janssen stond op, snelde naar de gang en keek naar buiten. Toen hij terugkwam, zei hij: „Net wat ik dacht. Carlos Braganza is verdwenen."

Een van de heren snelde al naar de telefoon. „Zal ik bevel geven hem te arresteren?"

De inspecteur schudde het hoofd. „Dat is niet nodig. Wat hij gedaan heeft, was niet in de haak. Maar tenslotte hebben we het aan hem te danken, dat de bende geknipt is."

„Ja maar," zei een van de heren, „als de zaak voor het gerecht komt, zal Braganza toch moeten getuigen."

„Ik ben ervan overtuigd," zei inspecteur Janssen, „dat hij zich ieder ogenblik tot onze beschikking zal houden."

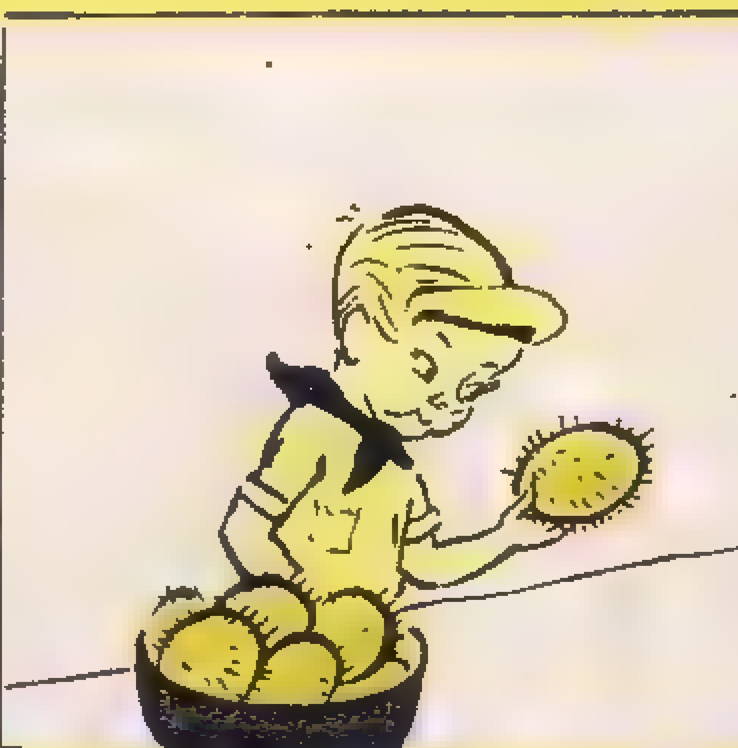
Op dat moment rinkelde de telefoon en de stem aan het andere eind van de lijn zei: „Hallo, inspecteur, hier is Carlos Braganza. Ik ben vertrokken, want ik had geen tijd. Maar als u me nodig hebt, kunt u mij altijd in het circus vinden."

Inspecteur Janssen keek de andere heren aan, schudde het hoofd en zei: „Merkwaardige kerel."

Toen het hele gezelschap anderhalf uur later bij oom Karel thuiskwam, wachtte hun daar een verrassing. Mevrouw Hadley had het niet langer uit kunnen houden. Ze had al die dagen zó in spanning gezeten, dat ze Tom direct wilde zien. Daarom was ze uit Londen over komen vliegen. Een taxi had haar van het vliegveld naar Gent gebracht. En toen Tom bij oom Karel de gang in liep, wist hij niet wat hem overkwam, toen hij opeens door twee armen werd vastgegrepen en zag dat tranen van geluk over de wangen van zijn moeder vloeiden. *Wordt vervolgd*

DICKIE DAPPER



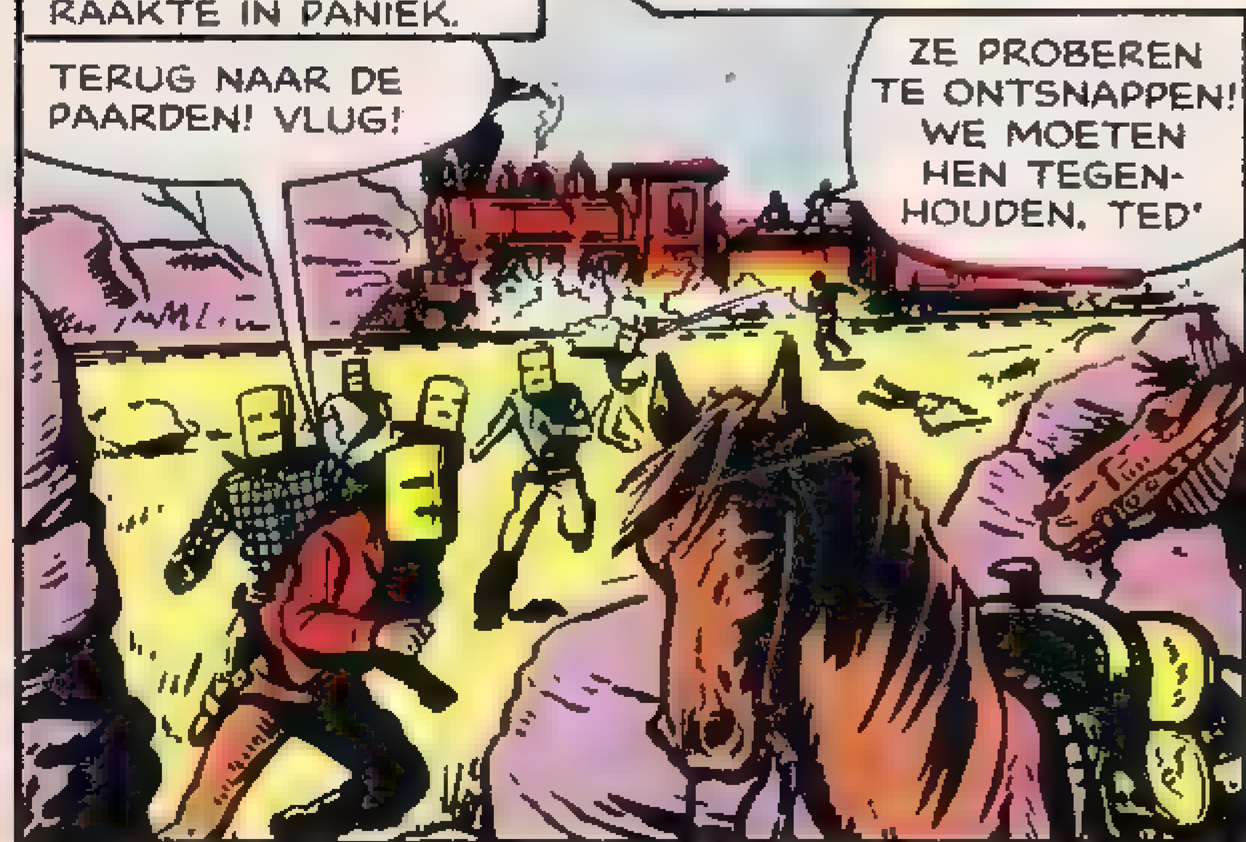


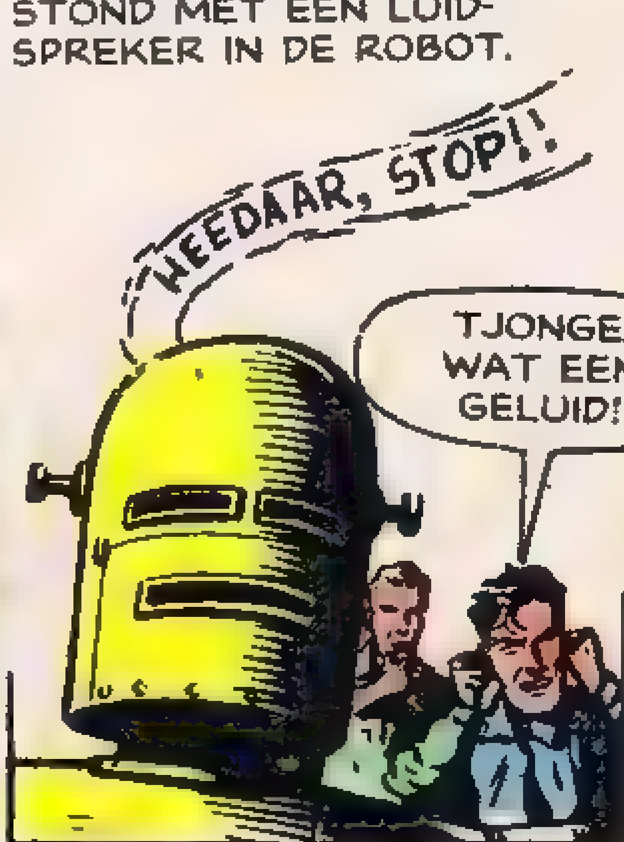


De man van staal

TED, KEN EN ARCHIE WERDEN IN EEN AFGELEGEN STREEK IN NIEUW-MEXICO BESCHULDIGD VAN EEN OVERVAL OP EEN POSTKOETS. OM HUN ONSCHULD TE BEWIJZEN HADDEN ZE DE BENDE OPGESPOORD, DIE DE OVERVAL GEPLEEGD HAD. DEZE BENDE WILDE NU EEN TREIN BEROVEN.





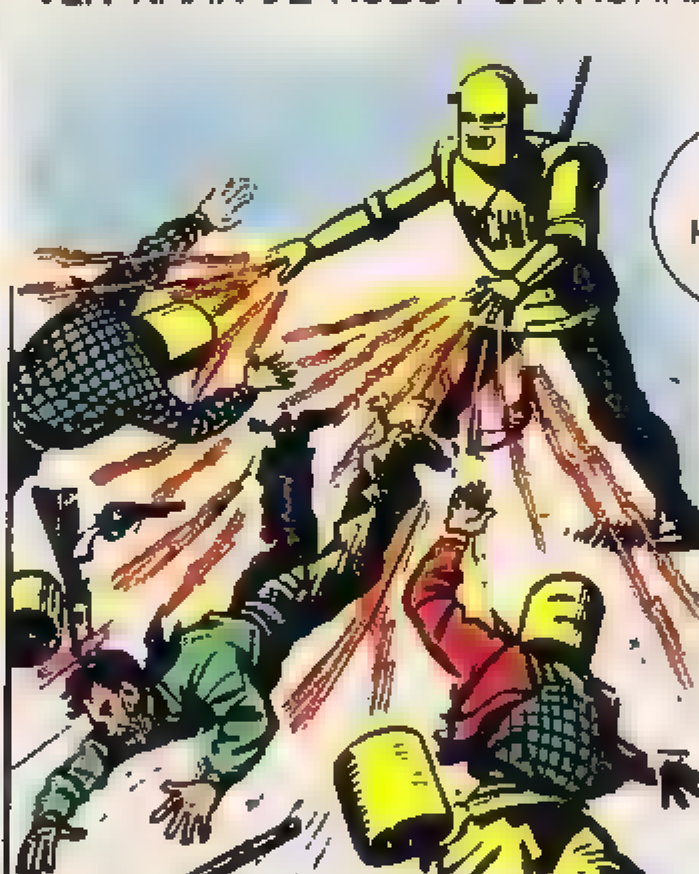




DE BOEVEN SCHOTEN HUN REVOLVER AF, MAAR TEGEN DE KRACHT VAN ARCHIE KONDEN ZE NIETS BEGINNEN.



ONVERBIDDELIJK WERDEN DE BOEVEN NAAR DE ROBOT GETROKKEN.



ONTZET GAVEN DE BENDELEDEN ZICH OVER EN TED HIEF DE MAGNETISCHE KRACHT VAN ARCHIE OP.



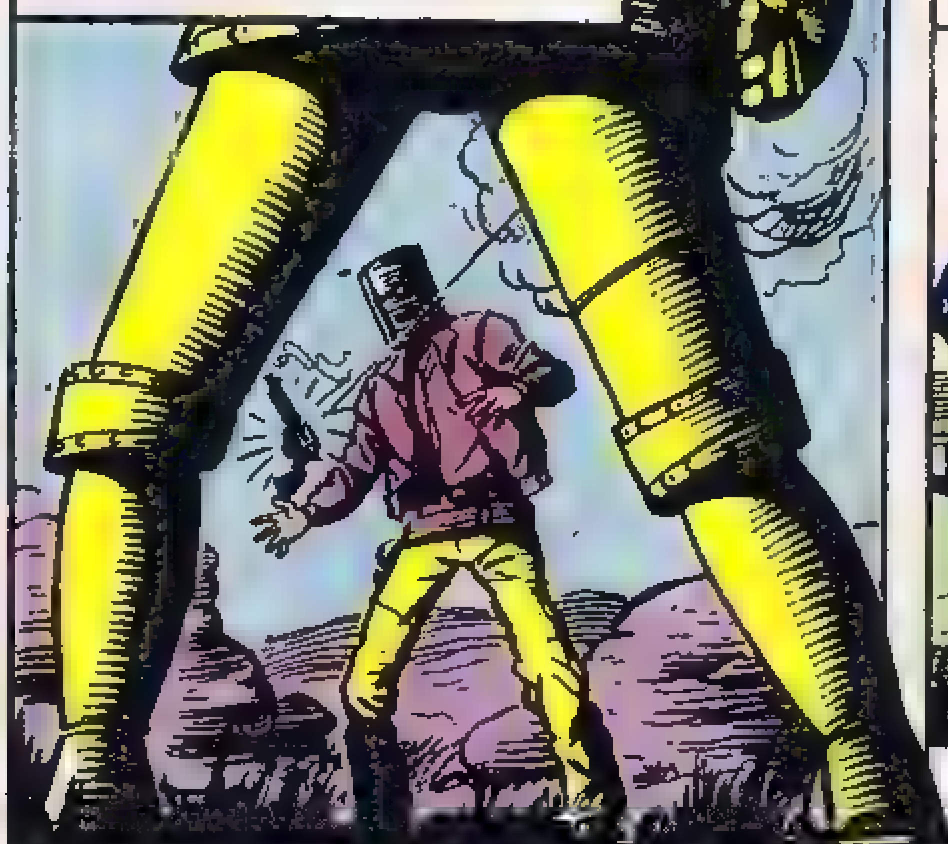
ONDER DE PASSAGIERS, DIE NU UIT DE TREIN STAPTEN, WAS DON SAVILLO, DE EIGENAAR VAN DE STREEK.




PLOTSELING WEERKLONK EEN RAUWE KREET. DE LEIDER RICHTTE ZIJN REVOLVER OP ARCHIE.



VLIEGENSVLUG GREEP ARCHIE ZIJN REVOLVER EN SCHOOT DE ANDER ZIJN WAPEN UIT DE HAND.



TOEN RUKTE ARCHIE HEM HET MASKER AF.



LACHEND LIEP DON SAVILLO NAAR DE VRIENDEN.



ZES WEKEN LANG BLEVEN DE VRIENDEN OP DE RANCH VAN DON SAVILLO. HET WAS EEN FIJNE VAKANTIE.



Stemmen in de hut



Vervolg van blz. 19

dekt, maar ik kan er niet bij. Als jij me een voetje geeft, kan ik naar binnen kijken. Misschien zie ik dan iets."

„Ja, maar als die vent het merkt. . ."

„Jò, denk toch om dat kind, dat hij bij zich heeft. Misschien wil hij het wel vermoorden."

Met gespannen zenuwen slopen ze nu met zijn beiden naar de hut. Voorzichtig ging Henk tegen de wand staan en Joop klom omhoog. Hij keek naar binnen, maar zag eerst niets. Langzamerhand wenden zijn ogen aan het duister en kon hij de vage omtrekken van een mannenfiguur onderscheiden. Op dat moment kon Henk hem niet langer houden en met een plof kwam Joop op de grond terecht. Geschrokken bleven de twee jongens staan. In de hut hoorden ze iemand lopen en weer drong 't gehuil van een kind tot hen door.

„Henk, de deur. Gooi de deur dicht."

Samen renden ze naar de deur en op hetzelfde ogenblik herinnerden ze zich dat er een grendel op zat. Zonder dralen schoof Joop hem ervoor. De man zat opgesloten.

Met kloppend hart wachtten ze af wat er gebeuren zou. Maar het bleef stil. „De politie moet gewaarschuwd worden," zei Joop zachtjes. „Ga jij vlug naar het dorp en vertel wat hier gebeurt. Ik houd intussen de hut wel in de gaten."

„Ja, maar als ik verdwaal. . ."

„Ben jij een padvinder? Vooruit, schiet op. Hier heb je mijn zaklantaarn, gebruik je kompas en loop zo hard als je kunt. Ik blijf hier."

Ze hoorden gemorrel aan de deur en Henk verborg zich meteen achter Joop.

„Wie voor de drommel heeft die deur afgesloten? Wie is daar buiten? Doe die deur open." Gebons begeleidde deze woorden. Joop antwoordde niet, maar hij gaf Henk een teken dat hij voort moest maken.

Nu de man in de hut merkte, dat hij opgesloten zat, scheen hij zijn zelfbeheersing verloren te hebben. Hij beukte voortdurend op de deur, terwijl hij allerlei dreigementen uitte. Joop had de deur aan de buitenkant gebarricadeerd met een aantal dikke takken, die hij vlug in het bos bij elkaar gezocht had. De man kon met geen mogelijkheid de hut uit. Joop liep dus geen gevaar, maar toch hoopte hij vurig, dat er spoedig hulp zou komen opdagen.

Na een eindeloos schijnende tijd hoorde hij stemmen in het bos. Hij herkende Henk, die met een kleine, gezette man naderbij kwam. Even later scheen er licht tussen de bomen door en al gauw werd ook het silhouet van een fiets zichtbaar, die de man aan de hand meevoerde.

„Nou, kerel, wijs mij die hut met die boze man dan maar eens aan. Ik denk dat jullie verbeelding jullie parten heeft gespeeld, maar dat zullen we gauw genoeg weten. Er is in de hele omgeving geen kind vermist, dus jullie verhaal lijkt me nogal onwaarschijnlijk."

Intussen waren de veldwachter en Henk de hut genaderd en de man zette zijn fiets tegen een boom. Hij kwam vlak voor de hut staan en sommeerde degene die daarbinnen was naar buiten te komen. Joop had de barricade opgeruimd en de deur ontgrendeld. De twee jongens hadden zich met stokken gewapend en waren achter de veldwachter gaan staan. Ze trilden van spanning. Bevend scheen het licht van hun zaklantaarns op de deur van de hut, die langzaam openging. Wat ze toen zagen konden ze nauwelijks geloven. Met zijn hoed diep in zijn ogen getrokken stapte een man naar buiten. Lachend gaf hij de veldwachter een hand. Met open monden stonden de jongens toe te kijken en hun verbazing werd nog groter, toen bleek dat de man die daar voor hen stond, hun vaandrig bleek te zijn. Hakkelend vroegen ze hem hoe hij hier gekomen was en hun blikken gingen vragend van hem naar de veldwachter en terug.

„Ja, jongens," zei de vaandrig, „jullie hebben nu wel recht op een verklaring van mijn kant. Zet je oren maar eens open. Jullie hopman belde vanavond de veldwachter van het dorp op. Hij vertelde dat hij zich ongerust maakte over jullie. Het was vroeg donker en het weer werd steeds slechter. Hij vroeg hem daarom om contact op te nemen met mij en mij te vragen of ik eens wilde gaan kijken hoe jullie het maakten. De veldwachter kwam met deze boodschap bij mij en ik besloot om onmiddellijk te gaan kijken. Terwijl we nog wat stonden te praten stelde ik hem voor van dit bezoek een spel te maken en op die manier jullie moed eens te peilen. De veldwachter voelde er wel iets voor. We spraken daarom af dat ik me in de hut zou verbergen en dat ik het geluid van een huilend kind zou nabootsen. Nou, de rest weten jullie. Maar wat ik wel wil zeggen is dat jullie je prima gedragen hebben. Jullie zijn er niet van angst met je tent vandoor gegaan, maar je hebt mij opgesloten en bent de politie gaan halen. Dat is kranig, vindt u niet, veldwachter?" En hartelijk lachend keek hij de man aan.

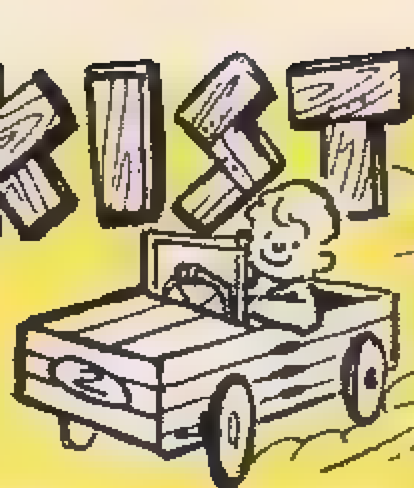
Nu de spanning gebroken was, wisten Henk en Joop niet of ze moesten huilen of lachen. Maar toen ze de glundere gezichten van de vaandrig en de veldwachter zagen, kwam er vanzelf een glimlach om hun mond.

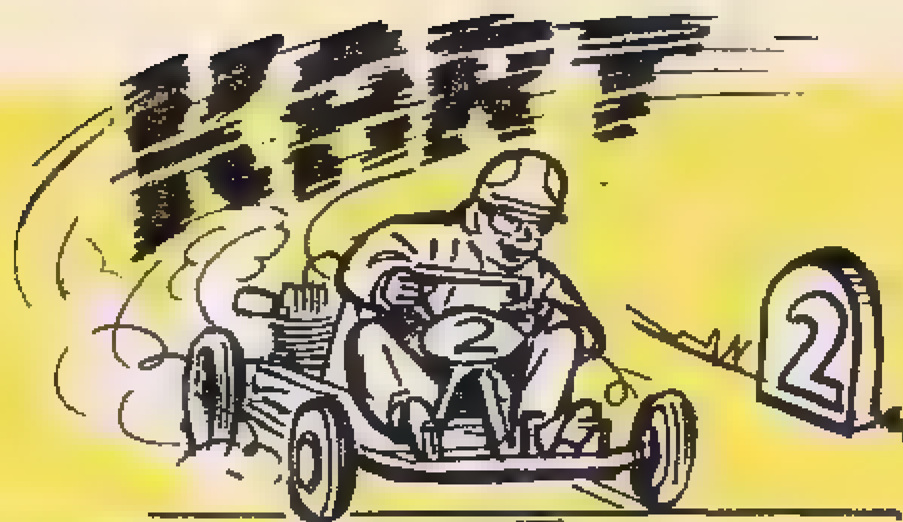
„Zullen we nu maar in onze tent gaan slapen, vaandrig?" vroeg Joop.

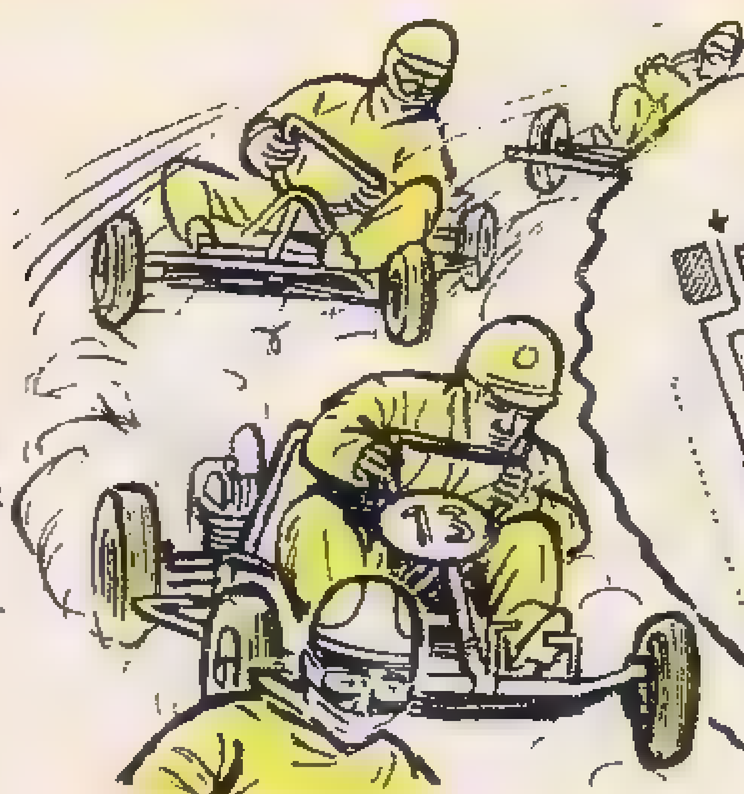
„Nee, jongens, geen sprake van. We breken het zaakje op en jullie zijn vannacht de gast van de veldwachter. Dat hebben jullie wel verdiend. Enne. . . nog wat. Van nu af aan zijn jullie geen padvinders meer, maar pioniers. Zo, breek nu maar vlug je tent af."

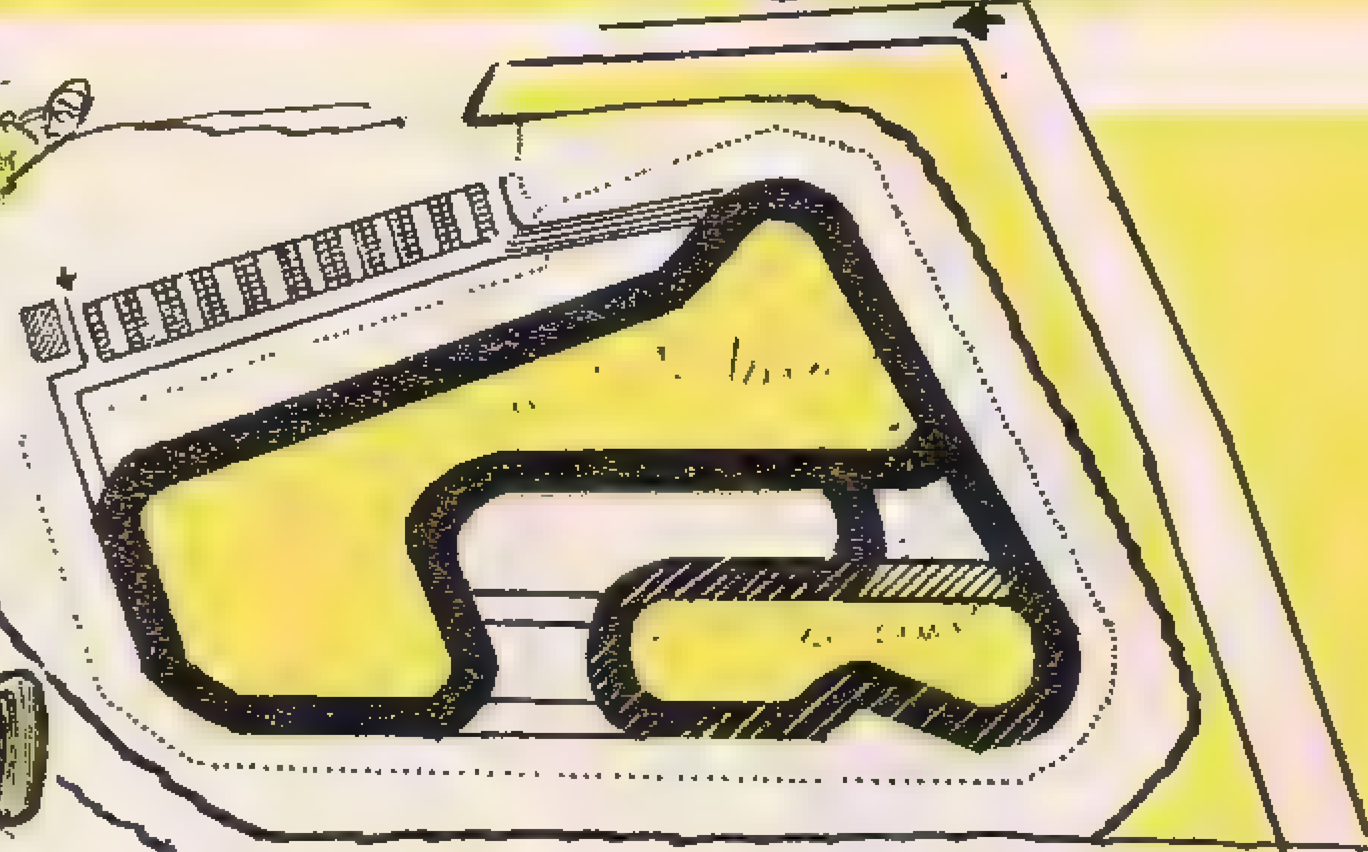
Een half uur later zaten de jongens met opgewekte gezichten achter een kop dampende chocolademelk en ze waren blij dat het vreemde avontuur van de stemmen in de hut zo'n goed einde gevonden had. Maar vooral waren ze trots, dat ze de proef goed hadden doorstaan en nu pionier geworden waren.

VAN KIST TOT KART









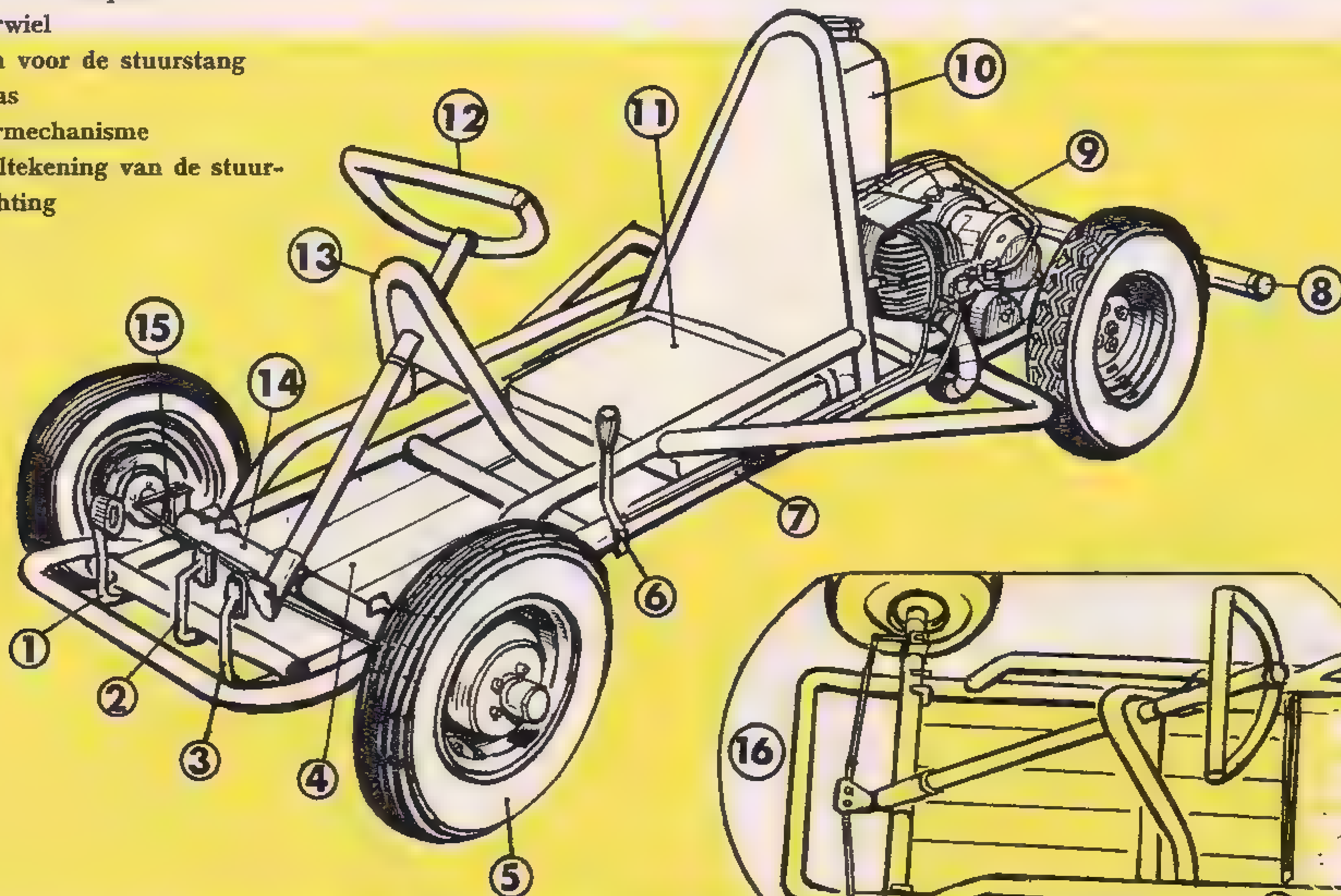
Enige onderdelen van een kart

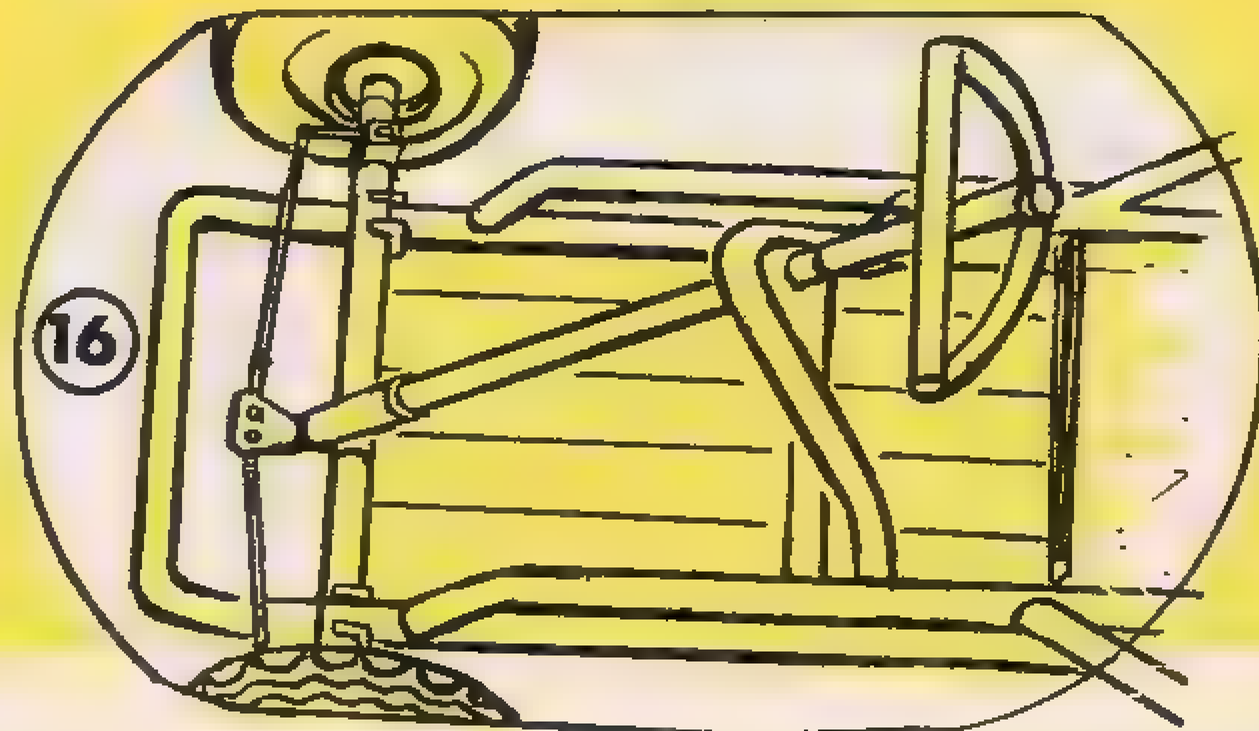
Twee weken geleden hebben we jullie al iets verteld over karts (skelters) en nu geven we een overzicht van de belangrijkste onderdelen van zo'n wagentje.

1 **gaspedaal**
2 **rempedaal**
3 **koppelingspedaal**
4 **bodemplaat**
5 **luchtband**
6 **versnellingshandel**
7 **gelast buizenframe**
8 **bumper tevens duwstang**
9 **motor (50, 100, 125 of 200 cc)**
10 **benzinetank**
11 **bestuurderszitplaats**
12 **stuurwiel**
13 **steun voor de stuurstang**
14 **vooras**
15 **stuurmechanisme**
16 **detailtekening van de stuurinrichting**

Het circuit te Eefde

Wedstrijden met karts mogen alleen gehouden worden op afgezette weggedeelten of op speciaal daarvoor aangelegde circuits. Een voorbeeld van zo'n circuit is dat in de Nederlandse plaats Eefde. De rechte stukken van een kartcircuit mogen niet langer zijn dan honderd meter; deze bepaling dient om te hoge snelheden te vermijden. De gemiddelde snelheid ligt rond zestig kilometer per uur, maar op de rechte stukken komen de karts wel boven de honderd kilometer. Een goed kartcircuit moet veilig zijn zowel voor de rijders als voor het publiek. Raakt een kart van de baan, dan komt hij tegen strobalen terecht. De baan in Eefde kan in twee delen worden gesplitst, zodat tegelijkertijd op het ene deel geoefend en op het andere deel geraced kan worden.



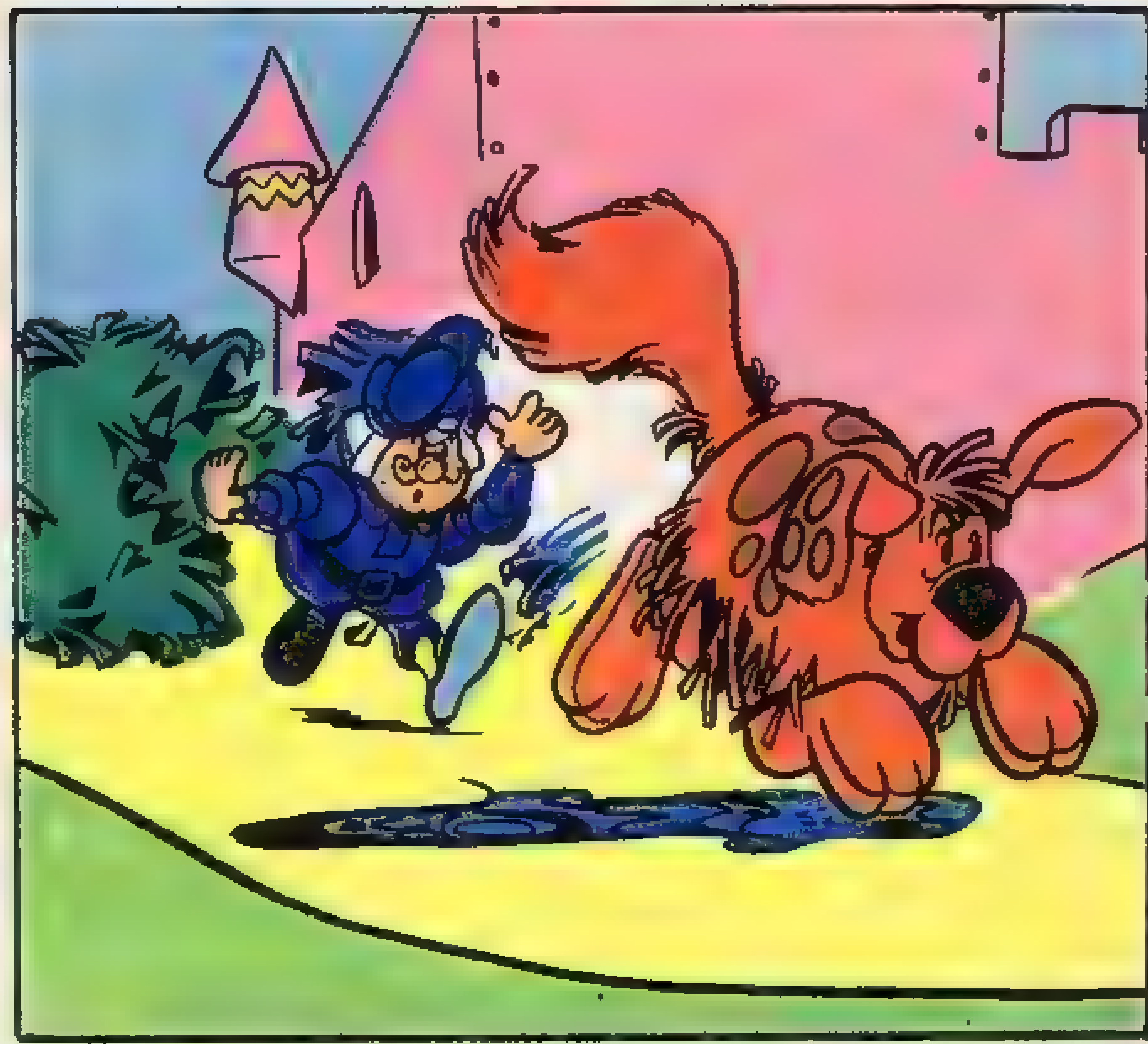




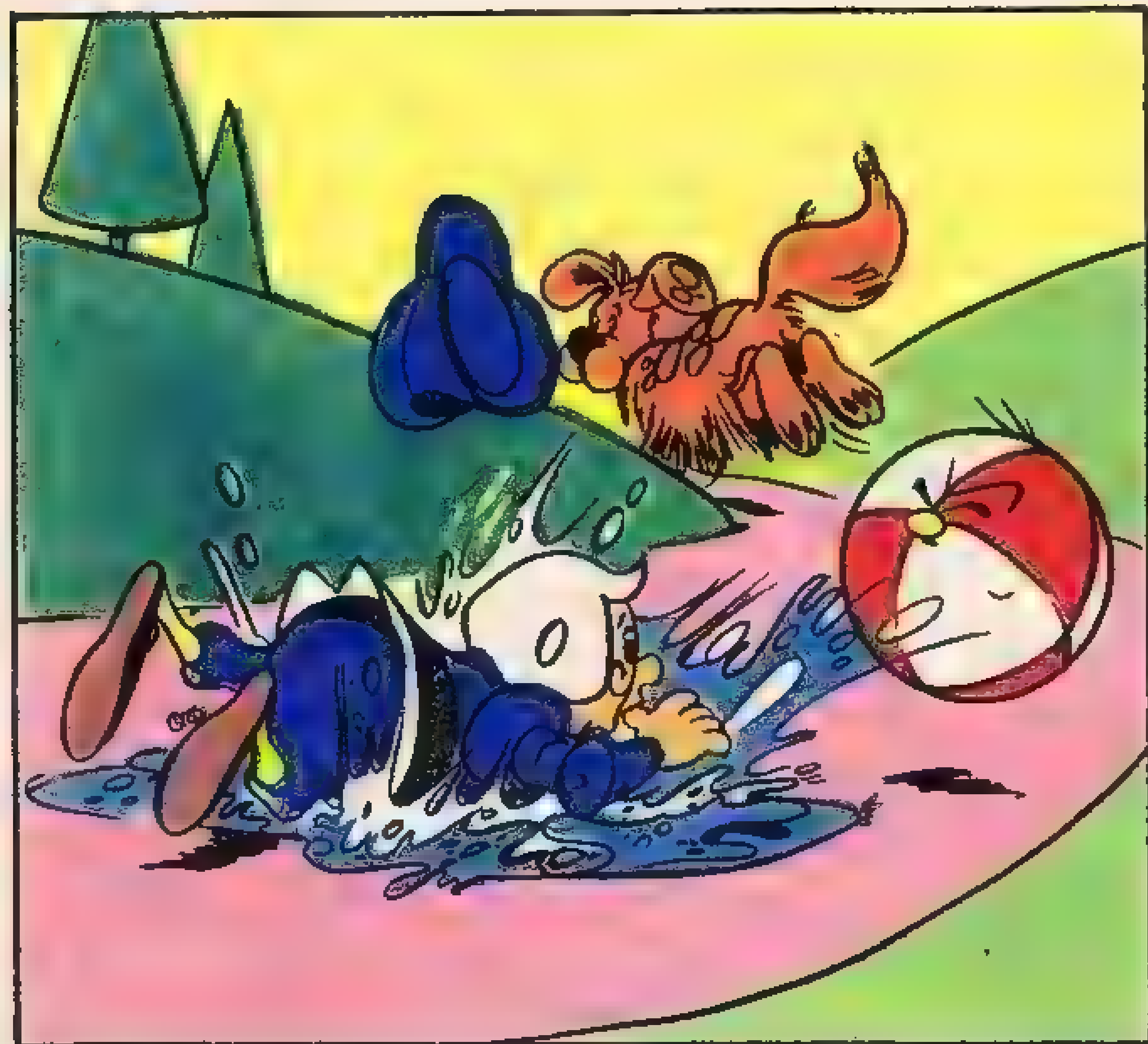
SPELEND



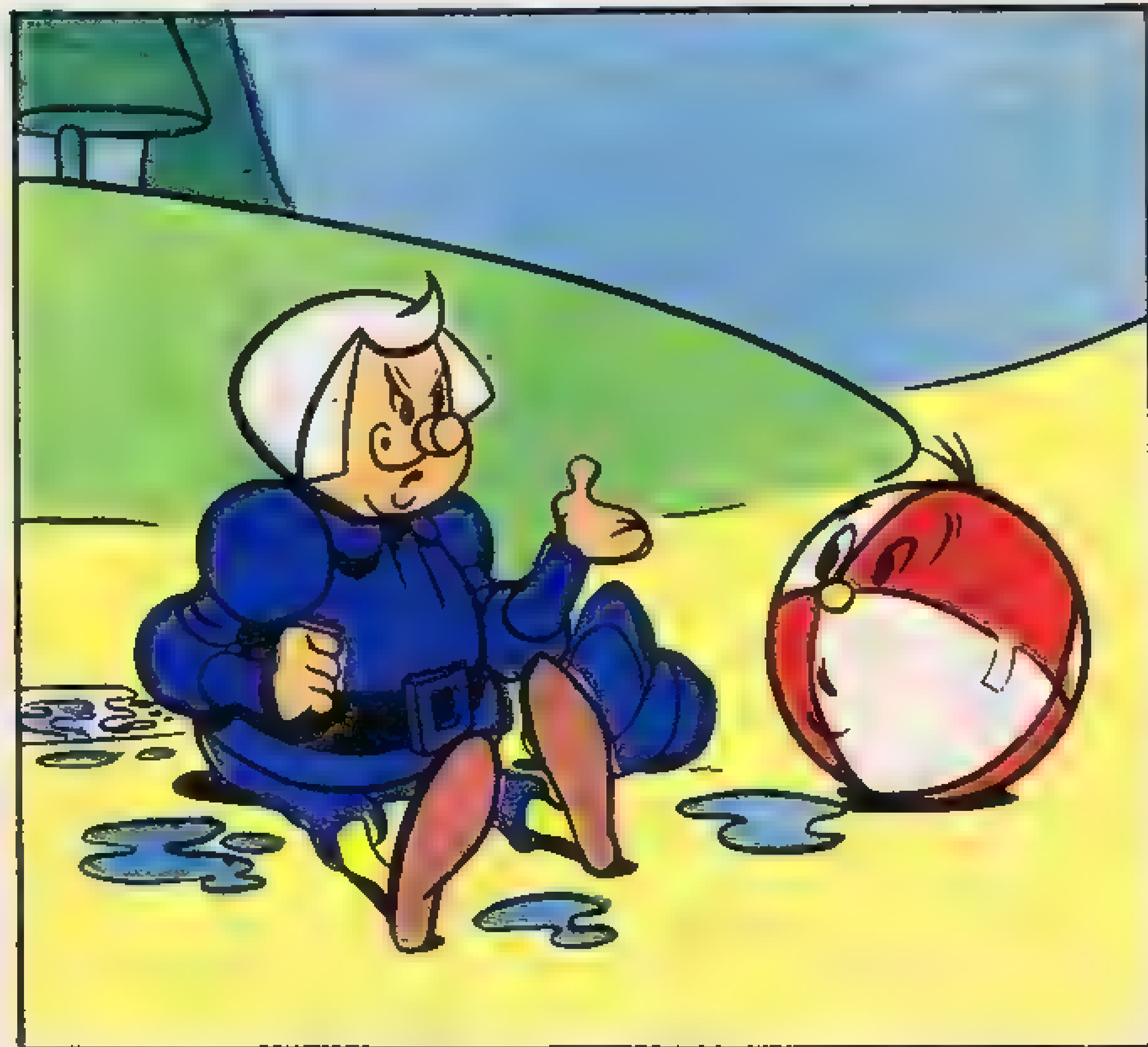
Tinus, de hond van de koning, vond het verschrikkelijk als hij in bad moest en de lakei Pogo wist dat. Maar op een keer was Tinus zo vuil, dat hij nodig gewassen moest worden, en dus had Pogo een kuip met zeepwater klaargezet. ,,Kom, Tinus," zei hij, ,,wees een flinke hond en stap erin!"



Tinus had helemaal geen zin en hoe Pogo ook aan zijn halsband trok om hem naar de kuip te sleuren, hij kreeg geen beweging in de grote hond. Op zeker ogenblik wist Tinus zich zelfs los te rukken en met een vaartje ging hij ervandoor. Pogo riep. ,,Kom hier," maar Tinus luisterde niet.

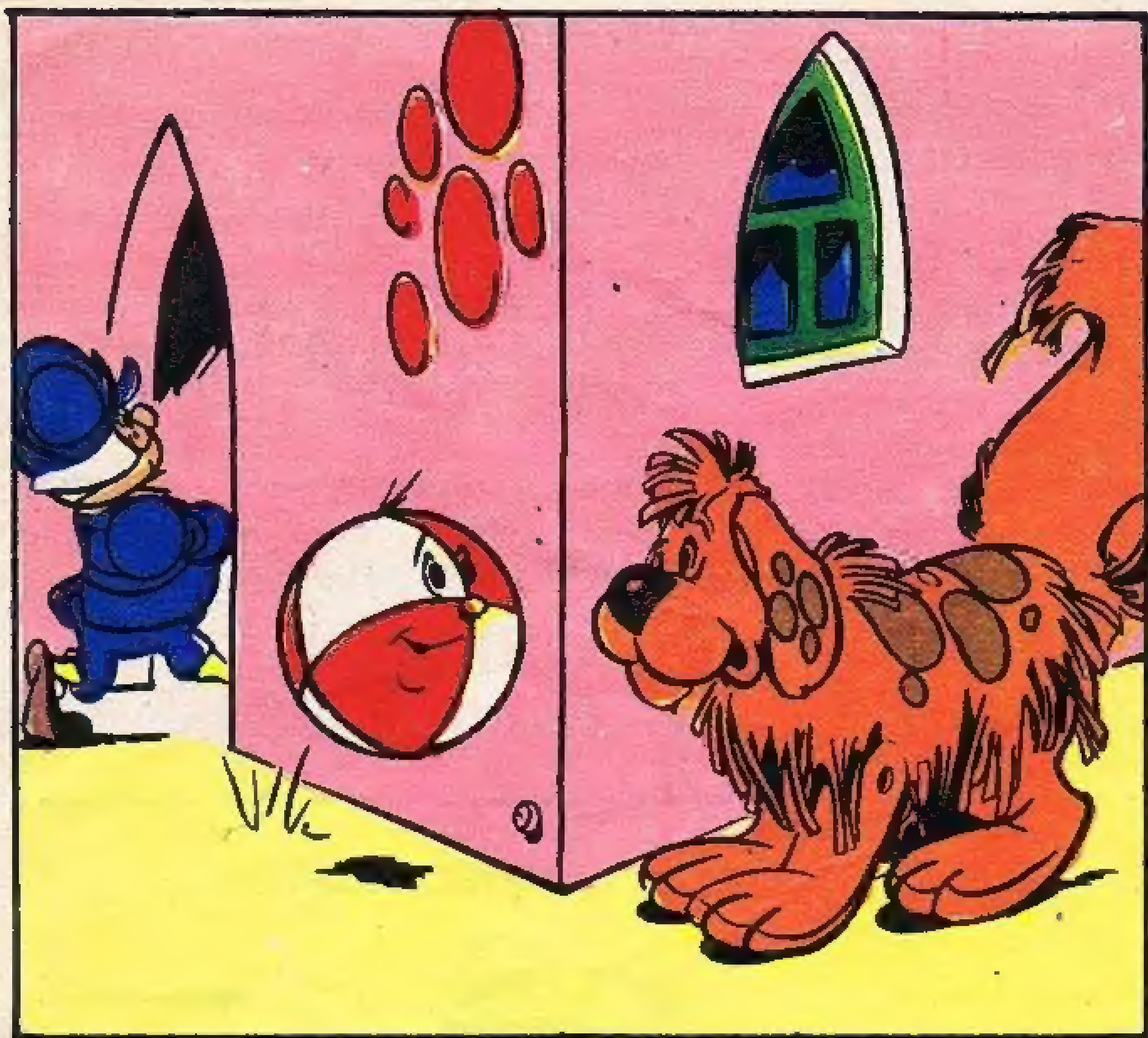


Tinus rende zo hard hij kon weg; hij holde dwars door een heg heen en sprong over een modderplas. Even later kroop Pogo ook door de heg, maar helaas had hij geen erg in de plas. Hij dook er midden in, de modder spatte hoog op en Gompie Stuitbal, die juist langs kwam, werd er vies van.

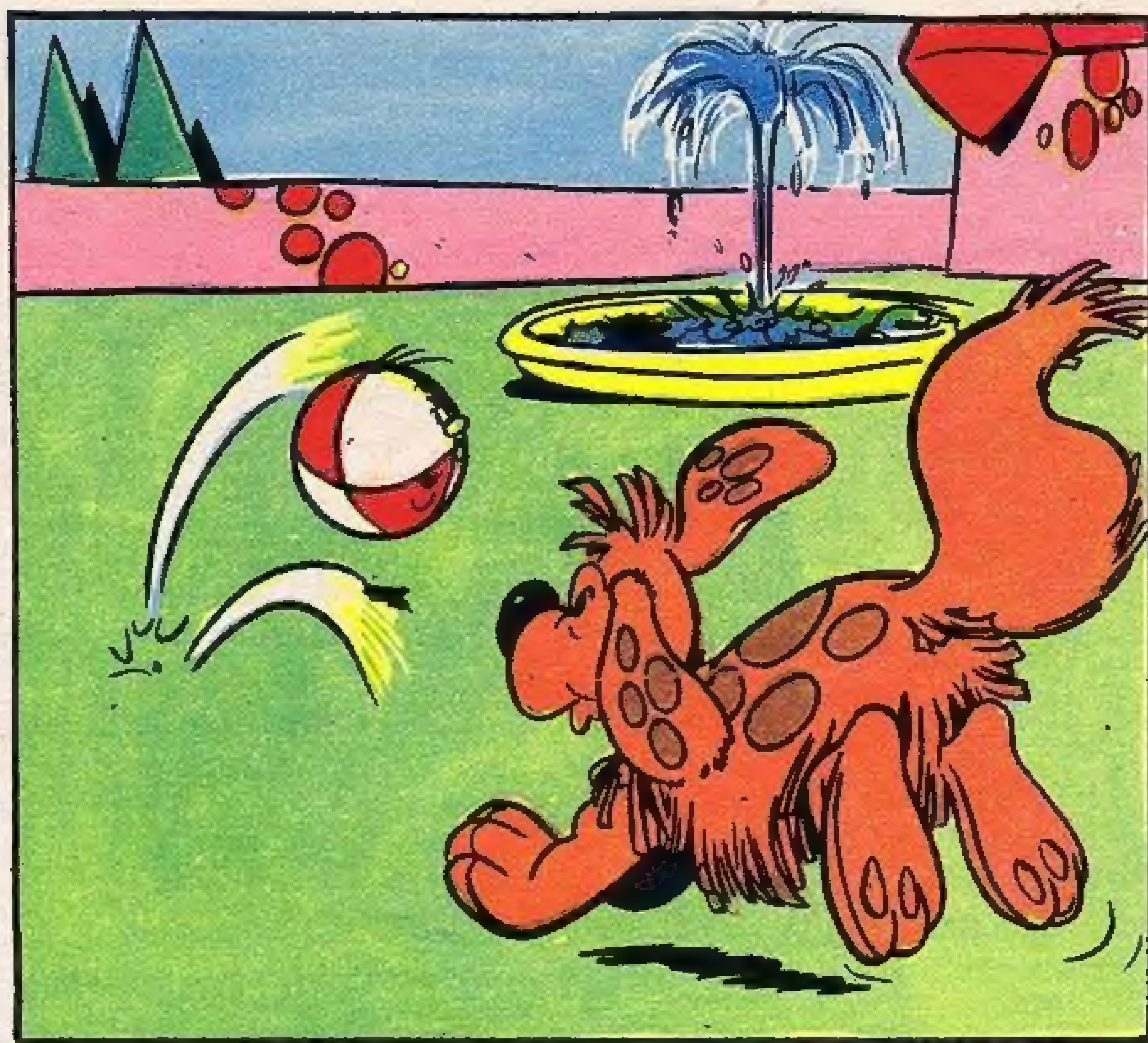


,,Neem me niet kwalijk, Gompie," zei Pogo, toen hij overeind gekrabbeld was. ,,Ik zat achter Tinus, de hond van de koning, aan. Hij moet in bad, maar je weet dat hij daar niet van houdt en daarom is hij ervandoor gegaan!" Boos keek de lakei om zich heen, maar van Tinus was geen spoor te bekennen.

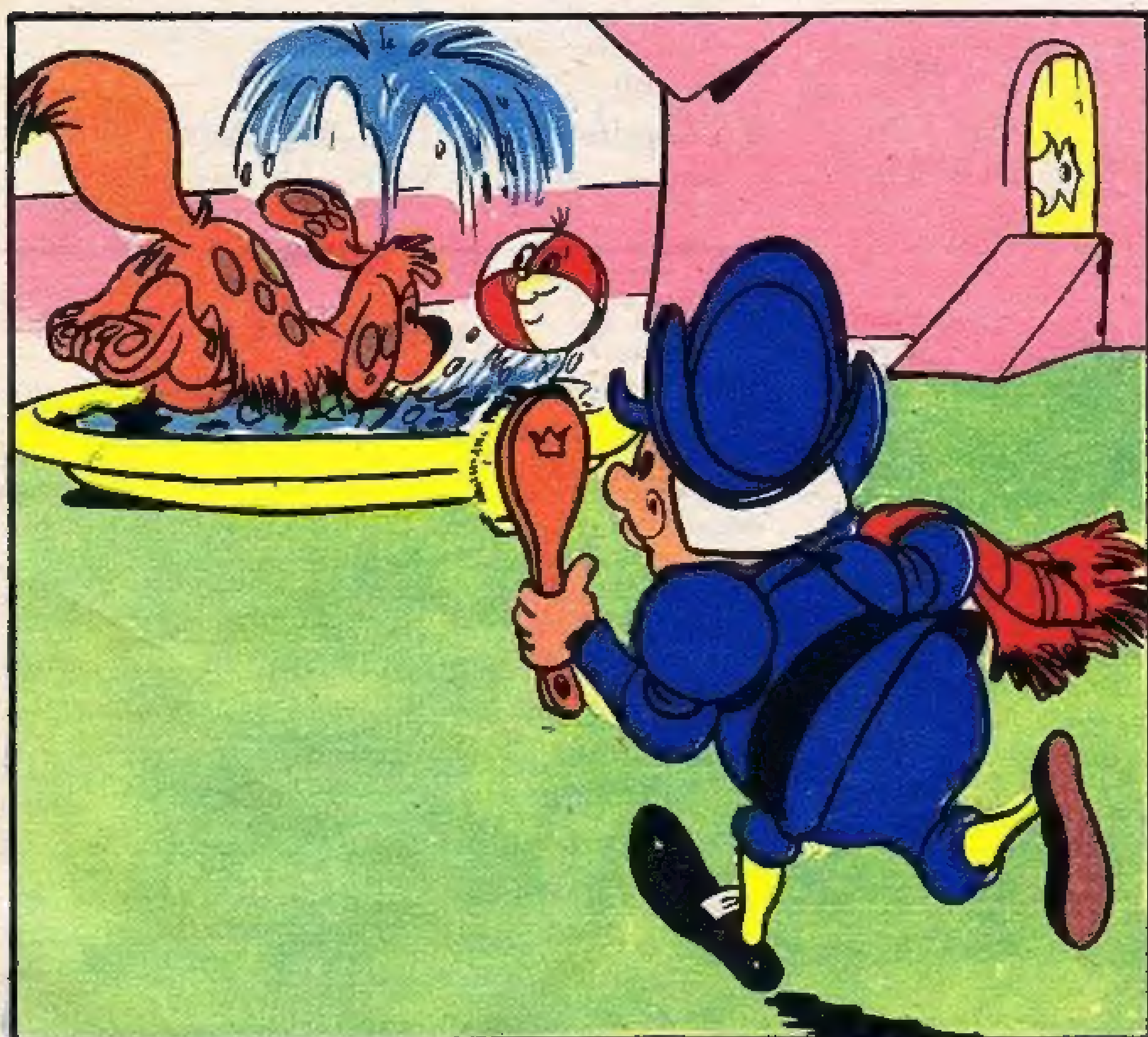
SPEELGOED



Pogo wist niet wat hij moest beginnen, maar Gompie kreeg opeens een idee. Hij zei tegen Pogo: „Ga de borstel, de zeep en de handdoek van Tinus halen en breng ze naar de fontein." Toen stuitte hij weg, op zoek naar Tinus. Hij hoefde niet lang te zoeken, want de hond was vlak in de buurt.



Toen Tinus de stuitbal zag aankomen, dacht hij dat die een spelletje met hem wilde doen en vlug ging hij achter hem aan. Gompie zorgde dat Tinus hem niet kon pakken en hij riep: „Pak me dan als je kunt!" Dat liet Tinus zich niet zeggen en luid blaffend holde hij achter Gompie aan.



Zo vlug hij kon stuitte Gompie door de straten en over het plein van Speelgoedstad. Op een gegeven ogenblik kwam hij vlak bij de fontein die op het plein stond, en voor de verbaasde ogen van Tinus dook hij in het water. De hond, die nog steeds dacht dat het een spelletje was, sprong hem na.



Op dat ogenblik kwam Pogo het plein op. Hij rende naar de fontein en sprong vlug op de rug van Tinus. Terwijl de hond nog steeds probeerde om Gompie te pakken te krijgen, zeepte Pogo hem in en begon hem te wassen. En zo ging Tinus die dag tóch in bad en hij vond het zelfs nog leuk ook!

Uitslag van prijspuzzel 17

De naam, die je moest zien te vinden, was

Meneer Kwel

We hebben stapels goede oplossingen binnengekregen en na loting zijn de volgende vijftig prijswinnaars uit de bus gekomen. Allemaal van harte gefeliciteerd!

De eerste prijs, een paar rolschaatsen, is voor:

R. George,
Molsberg 60, Simpelveld (L.)

De andere prijzen gaan naar:

Tweede prijs, tafeltennisspel:

R. de Kleine, Veltenburgerdijk 16, Vries (Dr.).
Marry Verkade, Hoorn 37, Alphen a/d Rijn.
Freddie van 't Hoofd, Molenstraat A 65, Varik (Gld.).
Raymond Bolle, Groten Dijk 15, Diksmuide, België.
Bas Vaandrager, Heer Daniëlstraat 38, Rotterdam-25.
Elly Burggrave, Zoutedijk 6, Kloosterzande (Zld).
Kees van Steenpaal, Pastoor Potterstraat 40, Wouw (N.B.).
W. Koppelman, Bekkenhaarszijweg 1, Wierden (O.).
Nelly Kroon, Herenweg 44, Rijnsaterwoude (Z.H.).
Wim van Bavel, Schrijnwerkersgaarde 306, Den Haag.
W. Hoexum, Bedumerweg 20a, Onderdendam (Gr.).
Piet Zomerdijk, Rijksweg K 60, 't Zand (N.H.).

Derde prijs, vierkleurenpotlood:

Hans de Zwarte, Kruisstraat 7, Rossum (Gld.).
Arja Mosterdijk, Berkerijs 5, Rockanje (Zld).
Rudolf van de Broek, Louis Couperusstraat 17III, Amsterdam-W.
M. Heis, Azaliastraat 16, Musselkanaal (Gr.).
Gerhardus Vos, Lingestraat 48, Leerdam (Z.H.).
Joke van der Meer, SQ 156, Braim, Abadan. South Iran.
Ab de Knegt, Prof. Lorentzlaan 32, Soesterberg.
J. Kleinen, Grensstraat 5, Waubach.
Annie Evers, Achtmaalseweg 58, Zundert.
Fedde Jonker, P. W. Jansenweg 73, Jubbega, 3e sluis.
Annemarie Brughuis, Rietstraat 31, Almelo.
Hilko Muller, 2e Garstelaan zijstraat 4, Westerlee (Gr.).

Vierde prijs, een boek:

Gerda Oranje, Oleanderstraat 62a, Rotterdam-Z.
Wimmie Knijnenburg, Langstraat 28, Wassenaar.
Hilda Prijs, Joh. Willem Frisostraat 15, Sneek.
Jac. Joosten, Hoekstraat 1, Ruinen (Dr.).
Lilian Timmer, Rapelenburglaan 36, Eindhoven.
Atie Don, Oranjelaan 11, Vlaardingen (Z.H.).
Gilbert Verhaegen, Oudstrijdersstraat 2, Oelegem, België.
Willy Boog, Kinderpaviljoen, zaal 7, Beatrixoord, Appelscha.
Arend Katerberg, Ommerweg 40, Balkbrug (O.).
Lidy van Xanten, Jufferstraat 54, Arnhem.
A. Evert van Laar, Schoollaan 15, Maarn (Utr.).
Ali Bergenhenegouwer, Kokosnootstraat 62, Den Haag.
R. R. Horster, Bernard ter Haarlaan 12, Rozendaal (Gld.).
Titie Kicken, Rolducerweg 49, Simpelveld (L.).
Leo Stokx, Adèle op Zoomerstraat 11 huis, Amsterdam.
Doetje Molenmaker, Dr. Raphals Camphuizenstraat F 199, Dokkum (Fr.).
Trees Welten, Boomen 18, Lierop (N.B.).
Joke Keur, Kostverlorenstraat 22, Zandvoort.
Edmond Brems, Gasthuisstraat 68, Gooreind, België.
Ria Streng, Kapellestraat 8, Oudewater (Z.H.).
Henk Krans, Blekenweg 13, Tuindorp Haren (Gr.)
Rikie Kasper, Schokkeringweg 37, Ens (N.O.P.).
Henk Zoet, Overtoom 155, Amsterdam-W.
Roman Sagan, Voornsestraat 43, Hellevoetsluis.
Irene van Ommen, Felix Bockenstraat 11, Wolder Maastricht.

OPLOSSINGEN PUZZELS UIT ONS VORIGE NUMMER

Kamraadsel

W I L D E B R A S
A N O O E O A Z T
L K O O N O U IJ U
S T F I D S W N K

Op de bovenste rij staat het woord WILDEBRAS.

Invulraadsel

K O O K P A *N*
V *O* E R M *A* N
D O *L* K *M* E S
S T U *I* V E R
K L *A* P *B* E S
D *A* M B O *R* D
K O O P L U *I*

De onderstreepte letters vormen van links naar rechts gelezen de dierenamen KOLIBRI en KAAIMAN.

Een-woord-rebus

W-ONDER-K-IN-D = WONDERKIND.

EEN-WOORD-REBUS



Fol

RAADSELS

1 Slaapplaats + zeevis = bedriegerij.
2 Meelspijs + meisjesnaam = Hongaarse rode peper.
3 Zoogdiertje, dat in de grond leeft + vat = geruwd katoenen weefsel.

Ziekenlijstje

Deze week vragen we jullie aandacht voor drie zieke lezers.

Harry Postulart, Sanatorium Dekkerswald in Groesbeek ligt al twaalf maanden in bed. Hij is 12 jaar oud en spaart (kleuren)foto's van filmsterren en zangers.

Thijs Teunissen ligt ook in het Sanatorium Dekkerswald in Groesbeek en is ook 12 jaar. Hij moet nog minstens een vol jaar liggen. Ook hij spaart foto's van filmsterren en zangers.

Frans Koole, Sanatorium De Klokkenberg, Kamer 34 H 1 in Breda is 14 jaar. Frans moet nog een hele tijd liggen en is ook al verwoed verzamelaar van filmsterrenfoto's.

Door even een kaartje of briefje te sturen maak je deze zieken heel erg blij en daarom zeggen we: Toe, denk eens aan hen! Namens Harry, Thijs en Frans hartelijk dank!

De gouden kraag















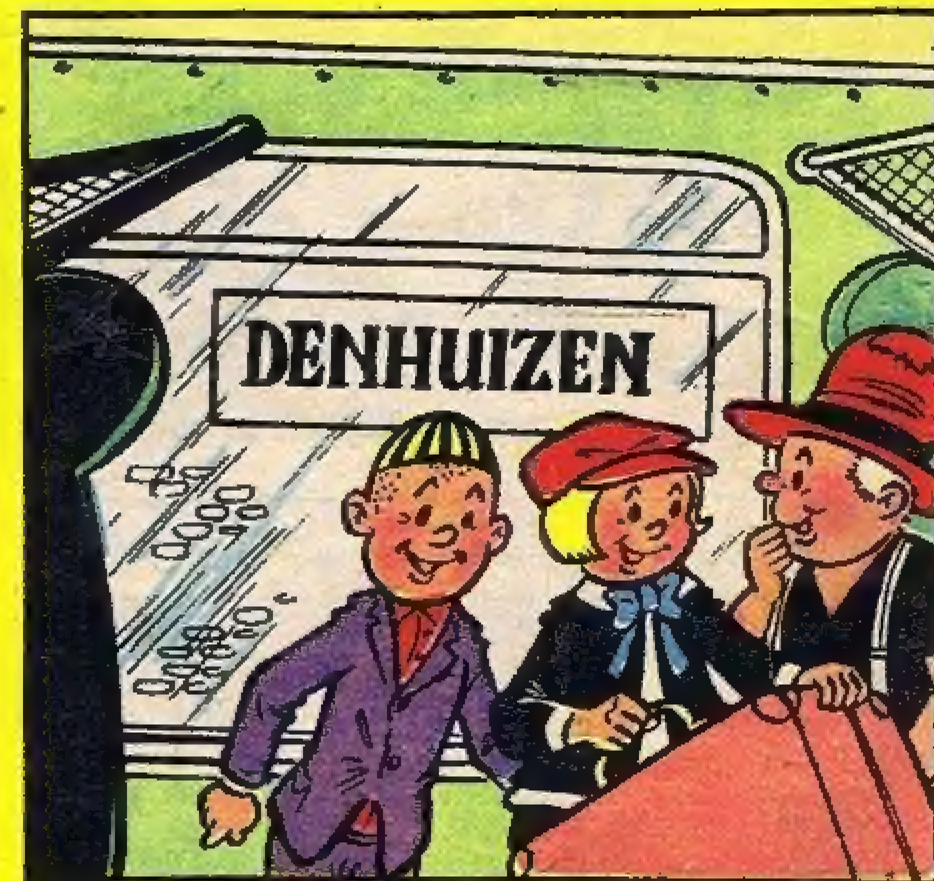






















Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct. per nummer. Losse nummers: 30 ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.